

สรุปหลักจรรยาบรรณสำหรับนักจิตวิทยาและหลักการปฏิบัติของสมาคมจิตวิทยาแห่งอเมริกา 2002

สันทัต พรประเสริฐมานิต
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

Original Article

American Psychological Association. (2002). *Ethical principles of psychologists and code of conduct*.
Washington, DC: APA.

คำแนะนำและหลักการนำไปใช้

หลักจรรยาบรรณสำหรับนักจิตวิทยาและหลักการปฏิบัติของสมาคมจิตวิทยาแห่งอเมริกา (ต่อไปจะเรียกว่าหลักจรรยาบรรณ) ประกอบด้วยคำแนะนำ บทนำ หลักการทั่วไปห้าข้อ (ก ถึง จ) และมาตรฐานจรรยาบรรณ คำแนะนำอภิปรายถึง เจตนา โครงสร้างของหลักจรรยาบรรณ การพิจารณาถึงกระบวนการทางจรรยาบรรณ และขอบเขตของการประยุกต์ใช้หลักจรรยาบรรณ โดยบทนำและหลักการทั่วไปเป็นจุดมุ่งหมายในอุดมคติที่แนะนำนักจิตวิทยาให้พิจารณาทางจิตวิทยาในอุดมคติ ถึงแม้ว่าบทนำและหลักการทั่วไปไม่ใช่กฎที่ใช้บังคับได้ แต่สิ่งเหล่านี้ควรถูกพิจารณาจากนักจิตวิทยาเพื่อไปสู่วิถีทางจรรยาบรรณ มาตรฐานจรรยาบรรณถูกสร้างออกมาเพื่อเป็นกฎที่บังคับหลักการปฏิบัติของนักจิตวิทยา มาตรฐานจรรยาบรรณส่วนใหญ่เขียนอย่างกว้างๆ เพื่อที่จะสามารถทำให้นักจิตวิทยาไปประยุกต์ใช้ได้หลายบทบาท ถึงแม้ว่าการประยุกต์มาตรฐานจรรยาบรรณนี้อาจจะเกี่ยวข้องกับบริบทที่หลากหลาย หลักปฏิบัติบางสิ่งที่ไม่ได้ระบุอย่างชัดเจนลงไปในมาตรฐานจรรยาบรรณนั้นไม่จำเป็นต้องตัดสินว่าสิ่งเหล่านี้ถูกต้องหรือไม่ถูกต้องตามหลักจรรยาบรรณ

หลักจรรยาบรรณนี้นำไปใช้เฉพาะกิจกรรมของนักจิตวิทยาที่อยู่ในบทบาททางวิทยาศาสตร์ การศึกษา และวิชาชีพในสาขาจิตวิทยา ส่วนที่เกี่ยวข้องจะไม่จำกัดอยู่ในคลินิก การปรึกษา และการปฏิบัติทางจิตวิทยาในโรงเรียน; การวิจัย; การสอน; การดูแลผู้พิศอก; การให้บริการสังคม; การพัฒนานโยบาย; การแทรกแซงทางสังคม; การพัฒนาเครื่องมือประเมินต่างๆ; การประเมินพฤติกรรม; การปรึกษาในการศึกษา; การให้คำปรึกษาในองค์กร; กิจกรรมเกี่ยวกับกฎหมาย; การพัฒนาและประเมินโปรแกรม; และการบริหารจัดการ หลักจรรยาบรรณนั้นถูกประยุกต์ไปสู่กิจกรรมในหลากหลายบริบท เช่นในรายบุคคล ทางไปรษณีย์ โทรศัพท์ อินเทอร์เน็ต และการส่งผ่านทางสื่อทางไฟฟ้าอื่นๆ กิจกรรมที่ไม่ได้ระบุไว้ในหลักจรรยาบรรณนี้อาจจะถูกแยกแยะจากหลักการปฏิบัติของนักจิตวิทยาที่ได้ระบุไว้

การเป็นสมาชิกใน APA เป็นข้อผูกมัดให้สมาชิกและนักเรียนที่เข้าเป็นสมาชิกปฏิบัติตามมาตรฐานหลักจรรยาบรรณของ APA และกฎรวมทั้งกระบวนการต่างๆ จะถูกใช้เพื่อบังคับพวกเขาด้วย การขาดการตระหนักในจรรยาบรรณและการเข้าใจผิดในมาตรฐานจรรยาบรรณไม่สามารถใช้เป็นข้ออ้างในการประพฤติผิดจากหลักการปฏิบัติได้

กระบวนการสำหรับแจ้ง สอบสวน และตัดสินข้อเรียกร้องของการประพฤติที่ขัดจรรยาบรรณจะถูกบรรยายในกฎและกระบวนการของคณะกรรมการจรรยาบรรณของ APA โดยอาจจะคว่ำบาตรกับสมาชิกที่ละเมิดมาตรฐานของหลักจรรยาบรรณ รวมถึงการยุติการเป็นสมาชิกของ APA และอาจจะแจ้งให้กลุ่มอื่น หรือบุคคลอื่น

บันทึกจากผู้เขียน

รายงานฉบับนี้ถูกเขียนขึ้นเมื่อ มกราคม 2005 ประกอบด้วยวิชา การให้สัมภาษณ์ทางจิตวิทยาการปรึกษา
คณะจิตวิทยา จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย

ติดต่อผู้เขียน: Sunthud Pornprasertmanit, Email: psunthud@gmail.com

กระทำสิ่งต่างๆ ด้วย การกระทำที่ฝ่าฝืนมาตรฐานของหลักจรรยาบรรณอาจจะนำไปสู่การคว่ำบาตรโดย นักจิตวิทยาและนักเรียนไม่ว่าเขาจะเป็นสมาชิกของ APA หรือไม่ โดยกลุ่มอื่นนอกเหนือจาก APA รวมถึงสมาคม จิตวิทยาของรัฐ กลุ่มวิชาชีพอื่น คณะกรรมการจิตวิทยา หรือตัวแทนรัฐหรือสหพันธ์ ผู้รับบริการสุขภาพ นอกเหนือจากนี้ APA อาจจะทำสิ่งอื่นๆ เพื่อต่อต้านการเป็นสมาชิกหลังจากการตัดสินใจว่ามีความผิดทางอาญา หลังจากถูกจับได้, ถูกสั่งพักงาน จากการเป็นสมาชิกของสมาคมจิตวิทยาในรัฐต่างๆ หรือหลังจากถูกสั่งพักหรือ ถอดถอนใบอนุญาต กฎและกระบวนการปี 2001 ไม่รับประกันโอกาสในการถูกตรวจสอบสำหรับการได้ยื่นการ แสดงตัวของผู้ที่ได้ถูกคว่ำบาตร โดย APA ซึ่งโทษรุนแรงน้อยกว่าการจับได้ แต่โดยปกติ ข้อเรียกร้องสามารถถูก ตัดสินได้จากการบันทึกที่ได้ถูกยื่นมาให้กรรมการ

หลักจรรยาบรรณนั้น ให้คำแนะนำสำหรับนักจิตวิทยาและมาตรฐานการประพฤติตนอย่างวิชาชีพ สิ่ง เหล่านี้ APA หรือกลุ่มอื่นสามารถเลือกจะนำไปใช้ได้ หลักจรรยาบรรณไม่ได้ตั้งใจให้อยู่ในส่วนความรับผิดชอบ ของพลเรือน ไม่ว่านักจิตวิทยาละเมิดมาตรฐานจรรยาบรรณหรือไม่ก็ตาม แต่หลักจรรยาบรรณไม่ได้กำหนดว่า พวกเขาต้องถูกดำเนินการในศาลหรือไม่ ข้อตกลงสามารถบังคับใช้ทางกฎหมายได้หรือไม่ หรือมีผลทางกฎหมาย อื่นเกิดขึ้นหรือไม่

คำขยายที่ใช้ในมาตรฐานบางข้อในหลักจรรยาบรรณ (เช่น ที่มีเหตุผล ที่เหมาะสม ที่อาจเป็นไปได้) ถูก รวมไว้ในมาตรฐานเหล่านั้นเมื่อ (1) อนุญาตให้มีการตัดสินใจโดยวิชาชีพในบทบาทของนักจิตวิทยา (2) ขจัด ความไม่ยุติธรรมหรือความไม่เป็นกลางเมื่อมาตรฐานเหล่านั้นไม่ได้ใช้คำขยาย (3) ให้แน่ใจถึงการนำไปใช้ใน กิจกรรมต่างๆ ที่กระทำโดยนักจิตวิทยาได้อย่างกว้างขวาง (4) ป้องกันมิให้เกิดกฎที่เข้มงวดซึ่งทำให้ล่าสมัยได้ โดยเร็ว คำศัพท์ “ที่มีเหตุผล (reasonable)” ในหลักจรรยาบรรณนี้ หมายความว่า ได้อิทธิพลการตัดสินใจอย่าง วิชาชีพจากนักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องในกิจกรรมคล้ายๆ กัน ในสถานการณ์คล้ายๆ กัน โดยคำนึงถึงความรู้ที่ นักจิตวิทยามีหรือควรจะมีในเวลานั้น

ในกระบวนการตัดสินใจเกี่ยวกับการกระทำตามวิชาชีพ นักจิตวิทยาต้องตระหนักถึงหลักจรรยาบรรณนี้ รวมถึงกฎหมายที่ได้ประยุกต์ออกไป หรือข้อบังคับจากคณะกรรมการทางจิตวิทยา ในการประยุกต์หลัก จรรยาบรรณให้ไปสู่งานอย่างวิชาชีพนั้น นักจิตวิทยาต้องพิจารณาบรรณกรรมหรือข้อแนะนำอื่นที่ได้ประยุกต์ หรือสนับสนุนจากองค์กรทางจิตวิทยาในด้านวิทยาศาสตร์และด้านวิชาชีพ และข้อเขียนสำหรับจรรยาบรรณของ องค์กรเหล่านั้น เช่นเดียวกับการปรึกษากับผู้อื่นในสาขาเหล่านั้น ถ้าหลักจรรยาบรรณได้เผยแพร่มาตรฐานการ ปฏิบัติสูงกว่าที่กฎหมายต้องการ นักจิตวิทยาจะต้องปฏิบัติตามหลักจรรยาบรรณที่มาตรฐานสูงนั้น ถ้านักจิตวิทยา ต้องปฏิบัติตามจรรยาบรรณที่ขัดแย้งกับกฎหมาย ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่น นักจิตวิทยาต้องตระหนัก ถึงข้อผูกมัดกับหลักจรรยาบรรณนี้ และพยายามแก้ไขข้อขัดแย้งในแบบที่เหมาะสม ถ้าข้อขัดแย้งไม่สามารถแก้ไข ได้ นักจิตวิทยาอาจจะยึดถือตามกฎหมาย ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่น เพื่อที่จะรักษาหลักสิทธิมนุษยชน ของผู้ยึดถือหลักจรรยาบรรณ

บทนำ

นักจิตวิทยามีข้อผูกมัดที่จะส่งเสริมความรู้เกี่ยวกับพฤติกรรมในเชิงวิทยาศาสตร์และวิชาชีพ และ ส่งเสริมความเข้าใจในมนุษย์ทั้งในกลุ่มพวกเขาเองและกลุ่มอื่นๆ และใช้ความรู้เหล่านั้นในการพัฒนาสภาพของ แต่ละบุคคล องค์กร และสังคม โดย นักจิตวิทยาจะให้ความเคารพและปกป้องสิทธิพลเรือนและสิทธิมนุษยชน รวมทั้งให้ความสำคัญกับอิสระในการซักถามหรือแสดงออกในการวิจัย การสอน หรือการเผยแพร่งานต่างๆ

นอกจากนี้ยังต้องพยายามช่วยเหลือสังคมในการพัฒนาคำตัดสินหรือทางเลือกต่างๆ ที่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมมนุษย์ นักจิตวิทยายังแสดงบทบาทหลายด้าน เช่น นักวิจัย นักการศึกษา นักวินิจฉัย นักบำบัด ผู้ดูแลติดตาม ผู้ให้คำปรึกษา นักบริหาร นักแทรกแซงทางสังคม และพยานที่เป็นผู้เชี่ยวชาญ หลักจรรยาบรรณได้จัดหลักการและมาตรฐานพื้นฐานที่นักจิตวิทยาสามารถยึดถือและพัฒนางานให้เป็นไปในทางวิชาชีพและวิทยาศาสตร์

หลักจรรยาบรรณตั้งใจจัดหามาตรฐานที่เฉพาะเจาะจงเพื่อที่จะครอบคลุมสถานการณ์ส่วนใหญ่ที่นักจิตวิทยาได้เผชิญ โดยมีเป้าหมายในเชิงสวัสดิการและการปกป้องแต่ละบุคคลและแต่ละกลุ่มที่นักจิตวิทยาทำงานด้วย ซึ่งการศึกษาของสมาชิก นักเรียน และประชาชนทั่วไปควรคำนึงถึงระเบียบที่เป็นมาตรฐานทางจรรยาบรรณ

การพัฒนามาตรฐานทางจรรยาบรรณสำหรับพฤติกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานของนักจิตวิทยาต้องการการยึดถือส่วนบุคคลและความพยายามตลอดชีวิตในการประพฤติอย่างมีจรรยาบรรณ เพื่อที่จะส่งเสริมพฤติกรรมที่มีจรรยาบรรณแก่นักเรียน ผู้ได้รับการดูแล ลูกจ้าง เพื่อนร่วมงาน และให้คำปรึกษาแก่คนอื่นในเรื่องที่เกี่ยวข้องกับปัญหาด้านจรรยาบรรณ

หลักการทั่วไป

ส่วนนี้จะประกอบด้วยหลักการทั่วไป หลักการทั่วไปไม่เหมือนกับมาตรฐานจรรยาบรรณ คือเป็นสิ่งอยากให้เป็น มีจุดมุ่งหมายเพื่อชี้แนะและทำให้นักจิตวิทยาปฏิบัติตามมาตรฐานจรรยาบรรณระดับสูงที่สุดในเชิงวิชาชีพ ซึ่งตรงกันข้ามกับมาตรฐานจรรยาบรรณ หลักการทั่วไปไม่ได้กล่าวว่าเป็นหน้าที่ และไม่ควรเป็นส่วนที่นำไปสู่การคว่ำบาตร การเชื่อถือว่าหลักการทั่วไปเป็นหน้าที่ถือว่าเป็นการบิดเบือนจุดมุ่งหมายและความหมายของหลักการทั่วไป

หลักการ ก การทำให้เกิดประโยชน์และไม่ก่อให้เกิดอันตราย

นักจิตวิทยาพยายามสร้างประโยชน์และระวังไม่ให้เกิดอันตรายกับผู้ที่เขาทำงานด้วย ในการกระทำเชิงวิชาชีพ นักจิตวิทยาปกป้องสวัสดิการและสิทธิของผู้ที่นักจิตวิทยามีปฏิสัมพันธ์ด้วยในเชิงวิชาชีพ ผู้ที่ได้รับผลกระทบจากการปฏิสัมพันธ์นี้ รวมถึงสวัสดิการของสัตว์ในการทดลอง เมื่อเกิดข้อขัดแย้งขึ้นในหน้าที่หรือความหวังใจของนักจิตวิทยา ต้องพยายามแก้ไขข้อขัดแย้งด้วยความรับผิดชอบ โดยหลีกเลี่ยงหรือทำให้เกิดอันตรายน้อยที่สุด เนื่องจากการตัดสินใจและการกระทำของนักจิตวิทยาในเชิงวิทยาศาสตร์และเชิงวิชาชีพอาจจะส่งผลกระทบต่อชีวิตของผู้อื่น ดังนั้นพวกเขาต้องระวังป้องกันปัจจัยด้านบุคคล การเงิน สังคม องค์กร และการเมือง ที่อาจจะนำไปสู่การใช้อิทธิพลของนักจิตวิทยาที่ผิด นักจิตวิทยาพยายามที่จะตระหนักถึงผลที่เป็นไปได้ซึ่งเกิดจากสุขภาพทางกายและทางใจของตนเอง ที่มีผลต่อความสามารถในการช่วยเหลือผู้ที่นักจิตวิทยาทำงานด้วย

หลักการ ข ความจริงใจและความรับผิดชอบ

นักจิตวิทยาสร้างความสัมพันธ์ด้วยความไว้วางใจกับบุคคลที่ทำงานด้วย นักจิตวิทยาตระหนักถึงความรับผิดชอบเชิงวิทยาศาสตร์และวิชาชีพที่มีต่อสังคมและชุมชน นักจิตวิทยาสนับสนุนมาตรฐานการปฏิบัติแบบวิชาชีพ ทำให้บทบาทและหน้าที่ในบทบาทชัดเจน ยอมรับความรับผิดชอบในพฤติกรรม และพยายามจัดการข้อขัดแย้งในผลประโยชน์ที่อาจจะนำไปสู่การใช้ความรู้ในทางที่ผิดหรืออันตรายต่างๆ นักจิตวิทยาให้การปรึกษา ส่งมอบ หรือร่วมมือกับวิชาชีพหรือสถาบันอื่นเพื่อขยายขอบเขตให้ได้ผลประโยชน์สูงสุดแก่ผู้ที่ทำงานด้วย

นักจิตวิทยาสนใจการเชื่อฟังด้านจรรยาบรรณของพฤติกรรมเชิงวิทยาศาสตร์และวิชาชีพของเพื่อนร่วมงาน นักจิตวิทยาพยายามจัดสรรเวลาในงานวิชาชีพเพื่อผลตอบแทนน้อยที่สุด หรือไม่หวังผลตอบแทนหรือกำไรส่วนบุคคล

หลักการ ค ความซื่อสัตย์

นักจิตวิทยาพยายามส่งเสริมความถูกต้องแม่นยำ ความซื่อสัตย์ และความจริงจังในวิทยาศาสตร์ การสอน และการปฏิบัติการเชิงจิตวิทยา นักจิตวิทยาไม่ขโมย โกง หรือเกี่ยวข้องกับคนโกง ใช้อุบายเล่ห์เหลี่ยม หรือการตั้งใจตีความความจริงผิดๆ ในกิจกรรมเหล่านี้ ในสถานการณ์ที่การตอบอาจจะใช้ได้ในเชิงจรรยาบรรณ เพื่อที่จะให้ได้ผลประโยชน์สูงสุด และลดความเสี่ยงให้น้อยที่สุด นักจิตวิทยามีหน้าที่ในการพิจารณาความจำเป็น ผลที่ตามมา และความรับผิดชอบในการแก้ไขความเข้าใจผิดและผลที่เป็นอันตรายอื่นที่เกิดขึ้นจากการใช้เทคนิคของตน

หลักการ ง ความยุติธรรม

นักจิตวิทยาจดจำไว้ว่ามีความยุติธรรม โดยการให้สิทธิแก่ทุกคนในการเข้าถึงและได้รับผลประโยชน์ต่อการแจกจ่ายบริการทางจิตวิทยา และทุกคนต้องได้รับกระบวนการ ขั้นตอน และบริการที่ทำโดยนักจิตวิทยา ที่มีคุณภาพเท่าเทียมกัน นักจิตวิทยาฝึกรัดคตินอย่างมีเหตุผลและพึงระวังให้รอบคอบถึงอคติที่อาจเกิดขึ้น นอกจากนี้ขอบเขตความสามารถของตน และข้อจำกัดในความเชี่ยวชาญ สามารถนำไปสู่ หรือมองข้ามการปฏิบัติอย่างไม่ยุติธรรม

หลักการ จ การเคารพสิทธิและศักดิ์ศรีของบุคคล

นักจิตวิทยาเคารพศักดิ์ศรีและคุณค่าของทุกคน และสิทธิของแต่ละบุคคลในเรื่องความเป็นส่วนตัว ความลับ และความตั้งใจแน่วแน่ของแต่ละคน นักจิตวิทยาตระหนักถึงการปกป้องพิเศษที่อาจต้องจัดขึ้นเพื่อที่จะปกป้องสิทธิหรือสวัสดิภาพของบุคคลหรือชุมชนที่ตัดสินใจในสิ่งที่อาจผิดพลาดได้ง่าย นักจิตวิทยาตระหนักและเคารพความแตกต่างแต่ละบุคคล ความแตกต่างด้านวัฒนธรรม ความแตกต่างด้านบทบาท รวมถึงความแตกต่างที่ขึ้นอยู่กับอายุ เพศ การระบุเพศ สัญชาติ เชื้อชาติ วัฒนธรรม แหล่งกำเนิด ศาสนา ความสนใจทางเพศ ความบกพร่อง ภาษาศาสตร์ และสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ และพิจารณาปัจจัยเหล่านี้เมื่อทำงานร่วมกับสมาชิกที่อยู่ในความแตกต่างเหล่านี้ นักจิตวิทยาพยายามจัดผลของอคติในการทำงาน ที่เกิดขึ้นจากปัจจัยความแตกต่างเหล่านี้ และพวกเขาต้องไม่รวมหรือมองข้ามกิจกรรมของบุคคลอื่นที่มีอคติเหล่านี้

มาตรฐานจรรยาบรรณ

- 1 การตัดสินใจปัญหาด้านจรรยาบรรณ
 - 1.01 การใช้งานทางจิตวิทยาในทางที่ผิด

ถ้านักจิตวิทยาทราบถึงการใช้อ้างอิงหรือการตีความงานในทางที่ผิด ควรหาทางที่เหมาะสมเพื่อแก้ไขหรือละการใช้หรือการตีความที่ผิด
 - 1.02 ข้อขัดแย้งระหว่างจรรยาบรรณและกฎ ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่นๆ

ถ้าความรับผิดชอบด้านจรรยาบรรณของนักจิตวิทยาขัดแย้งกับกฎหมาย ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่น นักจิตวิทยาต้องรู้ถึงคำมั่นสัญญาต่อหลักจรรยาบรรณ และทำที่ละขั้นตอนเพื่อแก้ไขข้อขัดแย้งนี้ ถ้าข้อขัดแย้งไม่สามารถแก้ไขได้ นักจิตวิทยาอาจปฏิบัติตามความต้องการของกฎหมาย ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่น

- 1.03 ข้อขัดแย้งระหว่างจรรยาบรรณและความต้องการขององค์กร
 ถ้าความต้องการขององค์กรที่นักจิตวิทยาเข้าเป็นสมาชิกหรือทำงานด้วยมีความขัดแย้งกับหลักจรรยาบรรณ นักจิตวิทยาทำความเข้าใจลักษณะของข้อขัดแย้งให้กระจ่าง และรู้ถึงข้อผูกมัดที่พวกเขามีต่อหลักจรรยาบรรณ และแก้ไขข้อขัดแย้งเหล่านี้ให้ได้อย่างมีเหตุผล เป็นไปในทางที่หลักจรรยาบรรณยอมรับ
- 1.04 คำตัดสินอย่างไม่เป็นทางการในเรื่องการฝ่าฝืนทางจรรยาบรรณ
 เมื่อนักจิตวิทยาเชื่อว่าอาจมีนักจิตวิทยาท่านอื่นฝ่าฝืนจรรยาบรรณ ควรพยายามแก้ไขเรื่องนี้โดยให้ความสนใจกับนักจิตวิทยาท่านนั้น ถ้าคำตัดสินอย่างไม่เป็นทางการเหมาะสมและการแทรกแซงไม่ได้ละเมิดสิทธิเกี่ยวกับความลับแล้ว อาจทำได้ (ดูมาตรฐาน 1.02 ข้อขัดแย้งระหว่างจรรยาบรรณและกฎ ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่นๆ, และ 1.03 ข้อขัดแย้งระหว่างจรรยาบรรณและความต้องการขององค์กร ด้วย)
- 1.05 การรายงานการฝ่าฝืนจรรยาบรรณ
 ถ้าการละเมิดทางจรรยาบรรณที่เห็นเด่นชัดอันตรายมากขึ้นเรื่อยๆ หรือมีแนวโน้มอันตรายต่อบุคคลหรือองค์กรมากขึ้น และไม่ควรถัดสนใจแก้ไขอย่างไม่เป็นทางการภายใต้กรอบมาตรฐาน 1.04, การแก้ไขอย่างไม่เป็นทางการของการละเมิดจรรยาบรรณ หรือไม่สามารถแก้ไขได้อย่างเหมาะสมในแนวทางเหล่านั้น นักจิตวิทยาอาจกระทำสิ่งที่เหมาะสมต่อสถานการณ์ดังกล่าวได้มากขึ้น การกระทำเหล่านี้อาจหมายถึงการส่งเรื่องถึงคณะกรรมการจรรยาบรรณวิชาชีพระดับรัฐหรือระดับชาติ ส่งถึงคณะกรรมการใบอนุญาตประกอบวิชาชีพ หรือถึงอำนาจขององค์กรที่เหมาะสม มาตรฐานนี้นำไปใช้ไม่ได้เมื่อการแทรกแซงจะละเมิดสิทธิด้านความลับ หรือนักจิตวิทยาผู้แจ้งถูกตรวจสอบงานโดยนักจิตวิทยาคนอื่นอยู่เพราะความปลอดภัยด้านวิชาชีพน่าสงสัยอยู่ (ดูมาตรฐาน 1.02 ข้อขัดแย้งระหว่างจรรยาบรรณและกฎ ข้อบังคับ หรืออำนาจทางกฎหมายอื่นๆ ด้วย)
- 1.06 ความร่วมมือกับคณะกรรมการจรรยาบรรณ
 นักจิตวิทยาร่วมมือในการตรวจสอบ การดำเนินการ และการแสดงผลด้านจรรยาบรรณตามคำเรียกร้องของ APA หรือสมาคมจิตวิทยาแห่งรัฐที่ได้เป็นสมาชิกอยู่ ในการกระทำนี้ นักจิตวิทยาต้องรักษาเรื่องเหล่านี้เป็นความลับ การไม่ร่วมมือนั้นถือว่าละเมิดจรรยาบรรณ อย่างไรก็ตาม การร้องขอเพื่อเลื่อนในการวินิจฉัยคำร้องด้านจรรยาบรรณแสดงให้เห็นถึงผลจากการเข้าร่วมกระบวนการทางกฎหมาย ซึ่งไม่ได้แสดงถึงการไม่ร่วมมือ
- 1.07 คำร้องที่ไม่เหมาะสม
 นักจิตวิทยาไม่แจ้งหรือส่งเสริมคำร้องด้านจรรยาบรรณที่กระทำขึ้นโดยไม่คำนึงถึงความประมาทหรือตั้งใจที่จะเพิกเฉยความจริงที่อาจจะพิสูจน์ข้อกล่าวหาว่าไม่เป็นจริง
- 1.08 การแบ่งแยกอย่างไม่ยุติธรรมต่อผู้ให้คำร้องและผู้ตอบรับ

นักจิตวิทยาไม่ปฏิเสธการจ้างงาน การพัฒนา การรับคนเข้าโปรแกรมทางวิชาการหรืออื่น การครอบครอง สิทธิตำแหน่ง หรือการเลื่อนขั้น ของบุคคล โดยมีพื้นฐานมาจากบุคคลเหล่านั้นมีหรือเป็นผู้ต้องสงสัยในคำ ร้องเรียนจรรยาบรรณแต่เพียงอย่างเดียวเท่านั้น ไม่รวมถึงการกระทำที่มีพื้นฐานจากผลของการดำเนินการ หรือพิจารณาข้อมูลที่ไม่เหมาะสมอื่น

2 ความสามารถ

2.01 ขอบเขตของความสามารถ

- (ก) นักจิตวิทยาให้บริการ สอน และทำวิจัยในประชากรหรือพื้นที่ที่อยู่ในขอบเขตความสามารถของพวกเขาเท่านั้น โดยขึ้นอยู่กับการศึกษา, การฝึกฝน, ประสบการณ์การได้รับการดูแล, การได้รับคำปรึกษา, การเรียนรู้ และประสบการณ์ทางวิชาชีพ
- (ข) เมื่อความรู้ทางวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพในศาสตร์ทางจิตวิทยาได้สร้างความเข้าใจในตัวแปรที่ เกี่ยวข้องกับอายุ เพศ การระบุเพศ สัญชาติ เชื้อชาติ วัฒนธรรม แหล่งกำเนิด ศาสนา ความสนใจทาง เพศ ความบกพร่อง ภาษา หรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจที่สำคัญสำหรับการนำไปใช้อย่างมี ประสิทธิภาพในการให้บริการหรือวิจัย นักจิตวิทยาจำเป็นต้องมีหรือได้รับการฝึกฝน ประสบการณ์ การให้คำปรึกษา หรือการดูแล เพื่อที่จะรับประกันความสามารถในการให้บริการหรือพวกเขา สามารถส่งมอบได้อย่างเหมาะสม ยกเว้นการให้ในมาตรฐาน 2.02 การให้บริการข้ามลูกเงิน
- (ค) นักจิตวิทยาที่วางแผนในการให้บริการ สอน หรือทำวิจัยที่เกี่ยวข้องกับประชากร พื้นที่ เทคนิค หรือ เทคโนโลยี ที่ใหม่สำหรับพวกเขา ตอนเริ่มงานควรได้รับการศึกษา การฝึกฝน ประสบการณ์ได้รับ การดูแล การได้รับคำปรึกษา หรือการเรียนรู้ที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านี้
- (ง) เมื่อนักจิตวิทยาถูกร้องขอให้บริการแก่บุคคลในขณะที่บริการทางสุขภาพจิตไม่สามารถหาได้ และ นักจิตวิทยาไม่ได้มีความสามารถที่จำเป็นอย่างเพียงพอ นักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับการฝึกฝนหรือ ประสบการณ์ก่อนหน้านี้อย่างใกล้ชิดอาจจะให้บริการเพื่อที่จะทำให้แน่ใจว่าไม่ได้ปฏิเสธการ ให้บริการถ้าพวกเขามีความพยายามอย่างเหมาะสมที่จะได้รับความสามารถผ่านการวิจัยที่เกี่ยวข้อง การฝึกฝน การได้รับคำปรึกษา หรือการเรียนรู้
- (จ) ในพื้นที่ที่ไม่มีมาตรฐานสำหรับการฝึกฝนให้พร้อม แต่นักจิตวิทยาต้องทำตามขั้นตอนที่เหมาะสม เพื่อที่จะรับประกันความสามารถในงานของพวกเขาและเพื่อที่จะปกป้องลูกค้าหรือผู้ป่วย นักเรียน ผู้ ได้รับการฝึกฝน ผู้ร่วมการทดลอง องค์กร หรือสิ่งอื่นๆ จากอันตราย
- (ฉ) เมื่อได้รับบทบาททางกฎหมาย นักจิตวิทยาคุ้นเคยหรือเริ่มคุ้นเคยอย่างเหมาะสมกับกฎหมายหรือกฎ การบริหารเพื่อที่จะควบคุมบทบาทของพวกเขา

2.02 การให้บริการข้ามลูกเงิน

ในสถานการณ์ฉุกเฉิน เมื่อนักจิตวิทยาให้บริการแก่บุคคลในที่ไม่มีบริการทางสุขภาพจิตอื่น และ นักจิตวิทยาเหล่านี้ไม่ได้รับการฝึกฝนอย่างเพียงพอ นักจิตวิทยาอาจจะให้บริการเพื่อที่จะรับประกันว่า ไม่ได้ปฏิเสธการให้บริการ การบริการแบบนี้จะยุติทันทีที่ต่อเมื่อสถานการณ์ฉุกเฉินยุติลง หรือมีบริการที่ เหมาะสม

2.03 การธำรงไว้ซึ่งความสามารถ

นักจิตวิทยารับรองว่าต้องพยายามอย่างต่อเนื่องในการพัฒนาหรือธำรงไว้ซึ่งความสามารถของพวกเขา

2.04 พื้นฐานการตัดสินใจในทางวิทยาศาสตร์และวิชาชีพ

- งานของนักจิตวิทยาที่มีพื้นฐานมากความรู้ด้านวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพที่ได้สร้างขึ้นมาแล้วในศาสตร์นี้ (คู
มาตรฐาน 2.04 จ ขอบเขตของความสามารถ, และ 10.01 ข การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบำบัด ด้วย)
- 2.05 การให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทน
- นักจิตวิทยาที่มอบหมายงานให้แก่ลูกจ้าง ผู้ที่ได้รับการฝึกฝน หรือผู้ช่วยการวิจัยหรือสอน หรือการใช้
บริการจากผู้อื่น เช่น ผู้ตีความหมาย ต้องทำตามขั้นที่ตอนอย่างเหมาะสมเพื่อที่จะ (1) หลีกเลี่ยงการ
มอบหมายงานกับบุคคลที่มีสัมพันธภาพซับซ้อนกับผู้ที่ได้รับบริการซึ่งอาจนำไปสู่การใช้ในทางที่ผิด
หรือเสียดุลประสงค์ (2)ให้อ่านาจนเฉพาะความรับผิดชอบที่บุคคลที่ได้รับมอบหมาย ที่สามารถคาดหวัง
ได้ว่าจะทำได้อย่างมีประสิทธิภาพ โดยขึ้นอยู่กับการศึกษา การฝึกฝน หรือประสบการณ์ ทั้งแบบให้ผู้ที่
ได้รับมอบหมายทำโดยอิสระหรือมีการดูแลระดับต่างๆ อยู่ และ (3) ตรวจสอบว่าบุคคลเหล่านั้นสามารถ
ให้บริการได้อย่างมีประสิทธิภาพ (คูมาตรฐาน 2.02 การให้บริการยามฉุกเฉิน, 3.05 สัมพันธภาพซับซ้อน,
4.01 การชำระไว้ซึ่งความลับ, 9.01 พื้นฐานสำหรับการประเมิน, 9.02 การใช้การประเมิน, และ 9.07 การ
ประเมิน โดยผู้ที่ไม่มีคุณภาพ ด้วย)
- 2.06 ปัญหาและความขัดแย้งส่วนบุคคล
- (ก) นักจิตวิทยาจะระงับการเริ่มต้นกิจกรรมเมื่อพวกเขาหรือควรรู้ว่ามีแนวโน้มอย่างมากที่ปัญหาระหว่าง
บุคคลของพวกเขาจะขัดขวางการทำกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับงานให้ไม่มีประสิทธิภาพ
- (ข) เมื่อนักจิตวิทยาเริ่มตระหนักว่าปัญหาระหว่างบุคคลอาจจะขัดขวางการทำงานที่ในทางที่เกี่ยวข้อง
มากเพียงพอ พวกเขาใช้วิธีการที่เหมาะสม เช่น ขอคำปรึกษาหรือความช่วยเหลือจากผู้เชี่ยวชาญ
กำหนดว่าพวกเขาควรจำกัดหน้าที่ หยุดทำหน้าที่ไว้ชั่วคราว หรือยุติการทำงานที่หรือไม่ (คูมาตรฐาน
10.10 การยุติการบำบัด ด้วย)
- 3 มนุษย์สัมพันธ์
- 3.01 การแบ่งแยกอย่างไม่ยุติธรรม
- ในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับงาน นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับการแบ่งแยกอย่างไม่ยุติธรรมจากอายุ เพศ การ
ระบุเพศ สัญชาติ เชื้อชาติ วัฒนธรรม แหล่งกำเนิด ศาสนา ความสนใจทางเพศ ความบกพร่อง ภาษา หรือ
สถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ หรือสิ่งที่ถูกห้ามโดยกฎหมาย
- 3.02 การมีประเด็นทางเพศให้ลำบากใจ
- นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับการมีประเด็นทางเพศที่ทำให้ลำบากใจ ประเด็นทางเพศที่ทำให้ลำบากใจคือ การ
ชักชวนทางเพศ การเกิดความสัมพันธ์ทางร่างกาย ความประพฤติทั้งแบบใช้วาจาหรือไม่ใช้วาจาที่เกี่ยวข้อง
กับเรื่องเพศโดยธรรมชาติ ซึ่งเกิดขึ้นในความสัมพันธ์ระหว่างกิจกรรมหรือบทบาททางจิตวิทยาในฐานะที่
เป็นนักจิตวิทยา และสิ่งนี้ทำให้ (1) ไม่เป็นที่ต้องรับ นำรังเกียจ หรือก่อให้เกิดความเป็นศัตรูกันในที่ทำงาน
สภาพแวดล้อมการศึกษา และนักจิตวิทยารู้ถึงสภาพดังกล่าว หรือถูกแจ้งเกี่ยวกับเรื่องดังกล่าว (2) ร้ายแรง
อย่างมากหรือเข้มข้นจนทำให้เกิดการดูถูกจากบุคคลในแวดล้อม ประเด็นทางเพศที่ทำให้ลำบากใจ
สามารถประกอบด้วยการกระทำรุนแรงหรือเข้มข้นเพียงครั้งเดียวหรือการกระทำที่คงทนหลายๆ ครั้งหรือ
การกระทำที่แผ่ขยายเพิ่มเติมยิ่งขึ้น (คูมาตรฐาน 1.08 การแบ่งแยกอย่างไม่ยุติธรรมต่อผู้ให้คำร้องและ
ผู้ตอบรับ ด้วย)
- 3.03 การมีเรื่องอื่นให้ลำบากใจ

นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับพฤติกรรมที่ทำให้ตนลำบากใจหรือวางตัวให้กับบุคคลที่พวกเขาปฏิบัติสัมพันธ์ด้วยจากปัจจัยเช่น อายุ เพศ การระบุเพศ สัญชาติ เชื้อชาติ วัฒนธรรม แหล่งกำเนิด ศาสนา ความสนใจทางเพศ ความบกพร่อง ภาษา หรือสถานะทางสังคมและเศรษฐกิจ ของแต่ละบุคคล

3.04 การหลีกเลี่ยงอันตราย

นักจิตวิทยาใช้หนทางที่เหมาะสมในการหลีกเลี่ยงอันตรายของลูกค้าหรือผู้ป่วย นักเรียน ผู้ที่ได้รับการดูแล ผู้ร่วมการวิจัย ลูกค้าแบบองค์กร และอื่นๆ ที่พวกเขาทำงานด้วย และลดอันตรายให้น้อยที่สุดถ้าคาดการณ์ว่าจะเกิดขึ้น และไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้

3.05 สัมพันธภาพซ้ำซ้อน

(ก) ความสัมพันธ์ซ้ำซ้อนเกิดขึ้นเมื่อนักจิตวิทยาในบทบาททางวิชาชีพกับบุคคลและ (1) ในเวลาเดียวกันมีบทบาทอื่นกับบุคคลคนเดียวกัน (2) ในเวลาเดียวกันความสัมพันธ์กับบุคคลเกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงอย่างมากกับบุคคลที่นักจิตวิทยาที่มีความสัมพันธ์แบบวิชาชีพด้วย หรือ (3) มีแนวโน้มที่จะเข้าไปมีความสัมพันธ์อีกบทบาทหนึ่งในอนาคตกับบุคคลหรือบุคคลที่เกี่ยวข้องหรือเชื่อมโยงกับบุคคลดังกล่าว

นักจิตวิทยาหยุดการเข้าไปมีความสัมพันธ์ซ้ำซ้อน ถ้าสัมพันธภาพซ้ำซ้อนอาจทำให้นักจิตวิทยาเกิดความบกพร่องในวัตถุประสงค์ ความสามารถ ประสิทธิภาพในการทำงานในฐานะที่เป็นนักจิตวิทยา หรือนอกเหนือไปจากนั้น อาจเสี่ยงในการเกิดการ ใช้ความสัมพันธ์ในทางที่ผิดหรืออันตรายแก่บุคคลที่มีความสัมพันธ์แบบวิชาชีพ

สัมพันธภาพซ้ำซ้อนที่ไม่ได้คาดหวังว่าจะก่อให้เกิดความบกพร่อง หรือเสี่ยงที่จะใช้ความสัมพันธ์ในทางที่ผิดหรืออันตราย ไม่ผิดหลักจรรยาบรรณ

(ข) ถ้านักจิตวิทยาพบว่าสัมพันธภาพซ้ำซ้อนที่เป็นอันตรายอาจเกิดขึ้น เนื่องจากปัจจัยที่ไม่สามารถคาดการณ์ได้ นักจิตวิทยาหาหนทางที่เหมาะสมในการแก้ไข โดยคำนึงถึงผลประโยชน์สูงสุดของคนที่เกี่ยวข้องและให้สอดคล้องต่อหลักจรรยาบรรณมากที่สุด

(ค) เมื่อนักจิตวิทยาได้รับความต้องการจากกฎหมาย นโยบายของสถาบัน หรือสถานการณ์พิเศษที่ทำให้ให้บริการมากกว่าหนึ่งบทบาทในกระบวนการทางกฎหมายหรือการบริหาร พวกเขาต้องทำให้กระจ่างชัดในความคาดหวังทางบทบาทและขอบเขตของความลับ และทบทวนอีกถ้าเกิดการเปลี่ยนแปลงในภายหลัง (ดูมาตรฐาน 3.04 การหลีกเลี่ยงอันตราย, และ 3.07 กลุ่มที่สามร้องขอให้จัดบริการ ด้วย)

3.06 ข้อขัดแย้งในผลประโยชน์

นักจิตวิทยาละเว้นจากการทำบทบาททางวิชาชีพเมื่อผลประโยชน์หรือความสัมพันธ์ส่วนบุคคล ทางวิทยาศาสตร์ วิชาชีพ กฎหมาย การเงิน หรืออื่นๆ อาจจะทำให้เกิด (1) ความบกพร่องในวัตถุประสงค์ ความสามารถ หรือประสิทธิภาพการทำงานในหน้าที่ในฐานะที่เป็นนักจิตวิทยา (2) พบว่าบุคคลหรือองค์กรที่มีความสัมพันธ์เชิงวิชาชีพสร้างอันตรายหรือใช้ความสัมพันธ์ในทางที่ผิด

3.07 กลุ่มที่สามร้องขอให้จัดบริการ

เมื่อนักจิตวิทยายินยอมที่จะให้บริการแก่บุคคลหรือนิติบุคคลตามการร้องขอของกลุ่มที่สาม นักจิตวิทยาพยายามทำให้กระจ่างชัดตั้งแต่เริ่มต้นของการบริการถึงลักษณะของความสัมพันธ์ที่ทุกคนหรือทุกองค์กรเกี่ยวข้องด้วย การทำให้กระจ่างนี้รวมถึงบทบาทของนักจิตวิทยา (เช่น นักบำบัด ผู้ให้คำปรึกษา ผู้วินิจฉัย

พยานผู้เชี่ยวชาญ) และการระบุว่าใครคือผู้รับบริการ รวมถึงทำให้กระจ่างชัดถึง การนำบริการที่จัดให้ หรือข้อมูลที่ได้รับ หรือความจริงที่อาจจะถูกจำกัดด้วยสถานะเป็นความลับ ไปใช้ได้อย่างไร (คู่มือมาตรฐาน 3.05 สัมพันธภาพซ้ำซ้อน, และ 4.02 อภิปรายเรื่องขอบเขตของความลับ ด้วย)

3.08 ความสัมพันธ์ที่ใช้ในทางที่ผิด

นักจิตวิทยาไม่นำความสัมพันธ์กับบุคคลที่พวกเขาได้ดูแล ประเมิน หรือมีอำนาจอื่น เช่น เป็นลูกค้าหรือ ผู้ป่วย นักเรียน ผู้ที่ได้รับการดูแล ผู้ร่วมการวิจัย ลูกจ้าง ไปใช้ในทางที่ผิด (คู่มือมาตรฐาน 3.05 สัมพันธภาพ ซ้ำซ้อน, 6.04 ค่าใช้จ่ายและการจัดแผนทางการเงิน, 6.05 การแลกเปลี่ยนกับลูกค้าหรือผู้ป่วย 7.07 สัมพันธภาพทางเพศกับนักเรียนหรือผู้ที่ดูแลอยู่, 10.05 ความสนิทสนมทางเพศกับลูกค้าหรือผู้ป่วยใน ปัจจุบัน, 10.06 ความสนิทสนมทางเพศกับญาติหรือบุคคลสำคัญของลูกค้าหรือผู้ป่วยในปัจจุบัน, 10.07 การบำบัดคุ้มครองคนเก่า, และ 10.08 ความสนิทสนมทางเพศกับลูกค้าหรือผู้ป่วยในอดีต ด้วย)

3.09 การร่วมมือกับวิชาชีพอื่น

เมื่อมีสัญญาณและเห็นว่าเหมาะสมในเชิงวิชาชีพ นักจิตวิทยาร่วมมือกับวิชาชีพอื่นเพื่อที่จะให้บริการแก่ ลูกค้าหรือผู้ป่วยอย่างมีประสิทธิภาพและเหมาะสม (คู่มือมาตรฐาน 4.05 การเปิดเผย ด้วย)

3.10 การแจ้งให้แสดงคำยินยอม

(ก) เมื่อนักจิตวิทยาทำวิจัย หรือให้บริการการประเมิน บำบัด ให้การปรึกษา ให้คำปรึกษา แก่บุคคลหรือ ผ่านเครื่องมือทางอิเล็กทรอนิกส์ หรือรูปแบบอื่นๆ ในการสื่อสาร พวกเขาต้องแจ้งให้แต่ละบุคคล หรือหลายๆ บุคคลแสดงคำยินยอม โดยใช้ภาษาที่บุคคลหรือหลายบุคคลนั้นสามารถเข้าใจได้ ยกเว้น เมื่อจัดกิจกรรมที่ไม่ต้องได้รับคำยินยอม เช่น ได้รับมอบหมายจากกฎหมายหรือหน้าที่ในทางรัฐ หรือ สิ่งอื่นที่จัดหาได้ในหลักจรรยาบรรณ (คู่มือมาตรฐาน 8.02 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย, 9.03 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการประเมิน และ 10.01 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบำบัด ด้วย)

(ข) สำหรับบุคคลที่ในทางกฎหมายไม่สามารถให้หรือแสดงคำยินยอมได้ อย่งไรก็ตามนักจิตวิทยา (1) ให้คำอธิบายอย่างเหมาะสม (2) หาทางที่บุคคลสามารถแสดงคำยินยอมได้ (3) พิจารณาว่าถึงสิ่งที่แต่ละ บุคคลชั้นชอบ และผลประโยชน์สูงสุด และ (4) ได้รับคำอนุญาตอย่างเหมาะสมจากบุคคลที่มี อำนาจแทนในทางกฎหมาย ถ้าคำยินยอมโดยตัวแทนสามารถทำได้ตามกฎหมาย หรือกฎหมาย ต้องการ เมื่อคำยินยอมโดยบุคคลอื่นไม่ได้รับอนุญาตหรือไม่ต้องการโดยกฎหมาย นักจิตวิทยาหาทาง ที่เหมาะสมในการปกป้องสิทธิและสวัสดิภาพของแต่ละบุคคล

(ค) เมื่อบริการทางจิตวิทยาเป็นสิ่งที่ศาลสั่งมาหรือสิ่งอื่นออกคำสั่งให้ทำ นักจิตวิทยาแจ้งแต่ละบุคคล สำหรับลักษณะของการบริการที่จะได้รับในอนาคต รวมถึงแจ้งว่าบริการเป็นบริการที่ศาลหรือสิ่งอื่น สั่งให้ทำ และขอบเขตของความลับก่อนที่จะดำเนินการ

(ง) นักจิตวิทยาทำเอกสารการแสดงความยินยอม การอนุญาต การยินยอม โดยการเขียนหรือการพูดอย่าง เหมาะสม (คู่มือมาตรฐาน 8.02 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย, 9.03 การแจ้งให้แสดงคำยินยอม ในการประเมิน และ 10.01 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบำบัด ด้วย)

3.11 บริการทางจิตวิทยาที่ส่งไปหรือส่งผ่านองค์กร

(ก) นักจิตวิทยาที่ส่งบริการสู่หรือผ่านองค์กร ให้ข้อมูลล่วงหน้าแก่ลูกค้า และสิ่งที่เกี่ยวข้องกับการ ให้บริการ โดยตรง คือ (1) ลักษณะและวัตถุประสงค์ของการให้บริการ (2) ผู้ได้รับประโยชน์ในการ ให้บริการ (3) บุคคลใดที่จะเป็นลูกค้า (4) ความสัมพันธ์ของนักจิตวิทยาที่จะมีต่อแต่ละบุคคลและ

องค์กร (5) ความเป็นไปได้ที่จะนำบริการที่จัดให้ หรือข้อมูลที่ได้รับไปใช้ (6) ผู้ที่สามารถรับรู้ข้อมูลได้ (7) ขอบเขตของความลับ นักจิตวิทยาให้ข้อมูลเกี่ยวกับผลและข้อสรุปของบริการแก่บุคคลที่เหมาะสมให้เร็วที่สุด

- (ข) ถ้านักจิตวิทยาอาจจะถูกกีดกัน โดยกฎหมายหรือบทบาทขององค์กรในการให้ข้อมูลแก่บุคคลบางบุคคลหรือกลุ่มบางกลุ่ม พวกเขาต้องแจ้งแก่บุคคลหรือกลุ่มนั้นตั้งแต่เริ่มต้นของการบริการ

3.12 การถูกขัดขวางของบริการทางจิตวิทยา

ถ้าไม่ได้ถูกรอคอบคลุมโดยสัญญา นักจิตวิทยาพยายามอย่างเหมาะสมที่จะวางแผนเพื่อทำให้บริการทำได้ง่ายขึ้นเมื่อเกิดเหตุการณ์ที่บริการทางจิตวิทยาถูกขัดขวางโดยปัจจัยต่างๆ เช่น การเจ็บป่วย การตาย การไม่สามารถเข้าพบได้ การโยกย้าย การเกษียณ ของนักจิตวิทยา หรือการโยกย้ายหรือข้อจำกัดด้านการเงินของลูกค้าหรือผู้ป่วย (ดูมาตรฐาน 6.02ค การเก็บเอาไว้ การเผยแพร่ และการจัดการ บันทึกที่เป็นความลับในงานด้านวิชาชีพและวิทยาศาสตร์ ด้วย)

4 ความเป็นส่วนตัวและความลับ

4.01 การรารงไว้ซึ่งความลับ

นักจิตวิทยามีหน้าที่เบื้องต้นและระมัดระวังในการปกป้องข้อมูลที่เป็นความลับที่ได้รับผ่านหรือเก็บไว้ไม่ว่าวิธีใดก็ตาม ตระหนักถึงขอบเขตและข้อจำกัดของความลับอาจจะถูกบังคับโดยกฎหมายหรือกฎของสถาบันหรือความสัมพันธ์เชิงวิชาชีพหรือวิทยาศาสตร์ (ดูมาตรฐาน 2.05 การให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทน ด้วย)

4.02 อภิปรายเรื่องขอบเขตของความลับ

- (ก) นักจิตวิทยาอภิปรายกับบุคคล (รวมถึง บุคคลที่ไม่สามารถให้คำตกลงยินยอมและตัวแทนทางกฎหมายของพวกเขาถ้าเป็นไปได้) และองค์กรที่ได้สร้างความสัมพันธ์ทางวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพไว้ในเรื่อง (1) ขอบเขตของความลับที่ชัดเจน และ (2) การคาดการณ์การนำข้อมูลไปใช้ผ่านกิจกรรมทางจิตวิทยา (ดูมาตรฐาน 3.10 การแจ้งให้แสดงคำยินยอม ด้วย)

- (ข) ถ้าสามารถทำได้หรือไม่ถูกปฏิเสธ การอภิปรายเรื่องความลับ ควรเกิดขึ้นตั้งแต่เริ่มต้นของความสัมพันธ์ และหลังจากนั้นเมื่อสถานการณ์ที่อาจจะต้องอภิปรายอีก

- (ค) นักจิตวิทยาผู้ให้บริการ ดินค้า หรือข้อมูลผ่านสัญญาณทางอิเล็กทรอนิกส์ แจ้งให้ลูกค้าหรือผู้ป่วยถึงความเสี่ยงต่อความเป็นส่วนตัวและข้อจำกัดด้านการเก็บเป็นความลับ

4.03 การบันทึก

ก่อนที่จะบันทึกเสียงหรือภาพของแต่ละบุคคลผู้ที่นักจิตวิทยาให้บริการ พวกเขาต้องได้รับการอนุญาตจากทุกๆ คนหรือตัวแทนทางกฎหมาย (ดูมาตรฐาน 8.03 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบันทึกเสียงหรือภาพในการวิจัย, 8.05 การยกเว้นการแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย และ 8.07 การลบลอกลงในการวิจัย ด้วย)

4.04 ลดการรุกรานความเป็นส่วนตัวให้น้อยที่สุด

- (ก) งานของนักจิตวิทยารวมถึงในรายงานที่เขียนหรือบอกเล่า และการให้คำปรึกษา ข้อมูลที่เกี่ยวข้องเท่านั้นที่เป็นเป้าหมายสำหรับการสื่อสาร

- (ข) นักจิตวิทยาอภิปรายข้อมูลที่ได้รับมา ซึ่งเป็นความลับในงานของพวกเขา ต้องถูกใช้เพื่อวัตถุประสงค์ทางวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพที่เหมาะสมเท่านั้น และให้กับบุคคลที่เกี่ยวข้องกับสิ่งเหล่านั้นอย่างชัดเจนเท่านั้น

4.05 การเปิดเผย

- (ก) นักจิตวิทยาอาจจะเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับ ตามคำยินยอมที่เหมาะสมของลูกค้ำองค์กร ลูกค้ำ หรือผู้ปวยรายบุคคล หรือบุคคลที่มีอำนาจทางกฎหมายอื่นในนามของลูกค้ำหรือผู้ปวย ถ้าไม่ได้ถูกห้ามโดยกฎหมาย
- (ข) นักจิตวิทยาเปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับ โดยปราศจากคำยินยอมของแต่ละบุคคลก็ต่อเมื่อถูกบังคับตามกฎหมาย หรือสถานที่ที่ยินยอมตามกฎหมายสำหรับวัตถุประสงค์ที่มีเหตุผล เช่น (1) เพื่อที่จะให้บริการวิชาชีพ (2) ได้รับคำปรึกษาทางวิชาชีพอย่างเหมาะสม (3) ป้องกันลูกค้ำ ผู้ปวย นักจิตวิทยา หรือคนอื่นจากอันตราย (4) ได้รับการจ่ายเงินสำหรับบริการของลูกค้ำหรือผู้ปวย โดยการเปิดเผยเป็นตัวอย่างถูกจำกัดให้น้อยที่สุด ซึ่งการเปิดเผยนี้จำเป็นเพื่อที่จะทำให้บรรลุเป้าหมายไปได้ (ดูมาตรฐาน 6.04 จ คำใช้จ่ายและการจัดแผนทางการเงิน ด้วย)

4.06 การให้คำปรึกษา

เมื่อให้คำปรึกษากับเพื่อนร่วมงาน (1) นักจิตวิทยาไม่เปิดเผยข้อมูลที่เป็นความลับที่อาจจะนำไปสู่การระบุลูกค้ำหรือผู้ปวย ผู้ร่วมการวิจัย หรือบุคคลหรือองค์กรอื่น ที่พวกเขามีความสัมพันธ์แบบมีความลับด้วยกัน ถ้าไม่ได้รับคำยินยอมก่อนหน้าจากบุคคลหรือองค์กร หรือการเปิดเผยไม่สามารถหลีกเลี่ยงได้ (2) พวกเขาเปิดเผยข้อมูลในกรณีที่เป็นต้องบรรลุวัตถุประสงค์ของการของการให้คำปรึกษาเท่านั้น (ดูมาตรฐาน 4.01 การสร้างไว้ซึ่งความลับ ด้วย)

4.07 การใช้ข้อมูลที่เป็นความลับสำหรับการสอน หรือวัตถุประสงค์อื่น

นักจิตวิทยาไม่เปิดเผยในงานเขียน การสอน หรือสื่อมวลชน ในข้อมูลความลับส่วนบุคคลที่สามารถระบุตัวบุคคลได้ ซึ่งเป็นข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับลูกค้ำหรือผู้ปวย นักเรียน ผู้ร่วมงานวิจัย ลูกค้ำองค์กร หรือผู้ที่ได้รับการบริการที่พวกเขาได้รับระหว่างช่วงการทำงาน ยกเว้น (1) พวกเขาหาทางอย่างมีเหตุผลปกปิดการระบุถึงบุคคลหรือองค์กร (2) บุคคลหรือองค์กรสามารถให้คำยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษร หรือ (3) มีอำนาจทางกฎหมายสำหรับการกระทำดังกล่าว

5 การโฆษณาและข้อความในที่สาธารณะ

5.01 การหลีกเลี่ยงข้อความที่ผิดหรือโกหก

- (ก) ข้อความสาธารณะรวมถึง (ไม่ได้จำกัดว่าเป็นการโฆษณาที่มีหรือไม่มีค่าใช้จ่าย) การสนับสนุนผลงาน การสมัครทุน การสมัครใบอนุญาต การรับจดหมายรับรองอื่น ใบปลิว สิ่งพิมพ์ วิทยุ โทรทัศน์ รายการเสียงหรือวิดีโอสำหรับสมัครงานส่วนบุคคล หรือประวัติการเรียนการทำงาน หรือคำติชมที่ใช้ในสื่อ เช่น ผ่านสื่อสิ่งพิมพ์หรืออิเล็กทรอนิกส์ ข้อความในกระบวนการทางกฎหมาย การพูดในงานสอนหรือในที่สาธารณะ และวัสดุที่ตีพิมพ์ต่างๆ นักจิตวิทยาไม่สร้างข้อความสู่สาธารณะที่ผิด โกหก หลอกลวง ในการวิจัย การฝึกฝนของพวกเขา หรือกิจกรรมอื่นๆ ที่เป็นงานของพวกเขา หรืองานของบุคคลหรือองค์กรอื่นๆ ที่พวกเขาได้เข้าเป็นสมาชิก
- (ข) นักจิตวิทยาไม่สร้างข้อความที่ผิด โกหก หลอกลวง เกี่ยวกับ (1) การฝึกฝน ประสบการณ์ หรือความสามารถ (2) ระดับการศึกษา (3) ใบรับรอง ใบประกาศนียบัตร (4) การเข้าร่วมองค์กรหรือสมาคม (5) บริการของพวกเขา (6) พื้นฐานทางวิทยาศาสตร์หรือคลินิก หรือผล หรือระดับความสำเร็จของการบริการของเขา (7) ค่าธรรมเนียมของพวกเขา (8) การกล่าวถึงข้อค้นพบจากงานวิจัย

- (ค) นักจิตวิทยาอ้างระดับใบรับรองของการให้บริการทางสุขภาพของเขา ก็ต่อเมื่อระดับของเขา (1) ได้รับรองอย่างเป็นทางการจากสถาบันการศึกษาส่วนภูมิภาค (2) เป็นใบอนุญาตทางจิตวิทยาจากรัฐที่พวกเขาได้ฝึกหัด
- 5.02 ข้อความโดยบุคคลอื่น
 - (ก) นักจิตวิทยาที่ให้ผู้อื่นสร้างหรือจัดวางข้อความที่ออกสาธารณะเพื่อส่งเสริมงาน ผลงาน หรือกิจกรรมทางวิชาชีพของตน ยังต้องรับผิดชอบในฐานะนักวิชาชีพต่อข้อความเหล่านั้น
 - (ข) นักจิตวิทยาไม่ตอบแทนลูกจ้างของนักหนังสือพิมพ์ นักวิทยุ นักโทรทัศน์ หรือสื่ออื่น เพื่อพวกเขาจะได้ออกข่าวสู่สาธารณชน (คู่มือมาตรฐาน 1.01 การใช้งานทางจิตวิทยาในทางที่ผิด ด้วย)
 - (ค) การโฆษณาที่มีค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมของนักจิตวิทยาต้องถูกระบุชัดเจนหรือสามารถจดจำได้อย่างชัดเจน
- 5.03 การประชุมปฏิบัติงานหรือโปรแกรมที่ไม่ได้รับวุฒิการศึกษา

ในระดับที่พวกเขาใช้การควบคุม นักจิตวิทยาต้องรับผิดชอบต่อการประกาศ การจัดระเบียบ การแจกใบปลิว การโฆษณา ที่อธิบายถึงการประชุมปฏิบัติงาน การสัมมนา หรือโปรแกรมที่ไม่ได้รับวุฒิการศึกษาอื่น เพื่อรับประกันว่าพวกเขาได้อธิบายแก่ผู้รับสารอย่างชัดเจนว่า โปรแกรมมีเจตนา วัตถุประสงค์ การศึกษา การแนะนำ และค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องอย่างไร
- 5.04 การแสดงตัวในสื่อ

เมื่อนักจิตวิทยาให้คำแนะนำหรือการสัมภาษณ์แก่สาธารณชน ผ่านสิ่งตีพิมพ์ อินเทอร์เน็ต หรือสัญญาณทางอิเล็กทรอนิกส์อื่นๆ พวกเขาต้องระมัดระวังเพื่อรับประกันว่าข้อความ (1) อยู่ในความรู้ การฝึกฝน หรือประสบการณ์ด้านวิชาชีพของพวกเขาจากวรรณกรรมหรือการปฏิบัติทางจิตวิทยา (2) และสอดคล้องกับหลักจรรยาบรรณด้วย (3) ไม่ใช่ให้เห็นถึงความสัมพันธ์ทางวิชาชีพกับผู้รับสาร (คู่มือมาตรฐาน 2.04 พื้นฐานการตัดสินใจในทางวิทยาศาสตร์และวิชาชีพ ด้วย)
- 5.05 ใบรับรอง

นักจิตวิทยาไม่ร้องขอใบรับรองจากการรักษาลูกค้าหรือผู้ป่วย หรือบุคคลอื่นที่อ่อนไหวต่ออิทธิพลได้ง่าย เนื่องจากในสภาพการณ์บางอย่าง
- 5.06 การขอร้องเป็นการส่วนตัว

นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับการขอร้องเป็นการส่วนตัวไม่ว่าจะโดยตรงหรือผ่านเอเจนต์ ที่ไม่น่าพึงประสงค์ในเชิงธุรกิจเพื่อบำบัดไม่ว่าจะบำบัดจริงหรือเป็นไปได้ในการบำบัดในอนาคตของลูกค้าหรือผู้ป่วย หรือบุคคลอื่นที่ในบางสภาพการณ์อ่อนไหวต่ออิทธิพลได้ง่าย อย่างไรก็ตามข้อห้ามนี้ไม่ได้รวมถึง (1) พยายามนำการติดต่อเหล่านี้ไปทำให้เป็นผลเพื่อจุดประสงค์ให้ได้ผลประโยชน์กับการบำบัดลูกค้าหรือผู้ป่วยที่ได้บำบัดไปแล้ว (2) ให้บริการเมื่อภัยพิบัติหรือชุมชนที่ห่างไกล
- 6 การเก็บบันทึกและค่าใช้จ่าย
 - 6.01 การเก็บหลักฐานงานด้านวิทยาศาสตร์และวิชาชีพและชำระไว้ซึ่งการเก็บบันทึก

นักจิตวิทยาสร้าง ชำรงไว้ เผยแพร่ จัดเก็บ และจัดการบันทึกและข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับงานทางวิชาชีพและวิทยาศาสตร์ และควบคุมขอบเขตของการบันทึก เพื่อ (1) อำนวยความสะดวกในการให้บริการในภายหลังจากนักจิตวิทยาหรือนักวิชาชีพคนอื่น (2) เพื่อนำไปออกแบบและวิเคราะห์ในงานวิจัยภายหลัง (3) สนอง

- ความต้องการของสถาบัน (4) รับประการความถูกต้องในการให้ใบแจ้งค่าใช้จ่าย หรือการจ่ายเงิน และ (5) เพื่อรับประกันว่าถูกต้องตามกฎหมาย (มาตรฐาน 4.01 การชำระไว้ซึ่งความลับ ด้วย)
- 6.02 การเก็บเอาไว้ การเผยแพร่ และการจัดการ บันทึกที่เป็นความลับในงานด้านวิชาชีพและวิทยาศาสตร์
- (ก) นักจิตวิทยาชำระไว้ซึ่งความลับ โดยควบคุมกระบวนการต่างๆ ไม่ว่าจะเป็น การสร้าง การจัดเก็บ การนำมาใช้ การขนย้าย การจัดการบันทึกเหล่านี้ ไม่ว่าจะเป็นบันทึกด้วยวิธีการเขียน ผลิตด้วยเครื่องจักร หรือวิธีอื่น (มาตรฐาน 4.01 การชำระไว้ซึ่งความลับ และ 6.01 การเก็บหลักฐานงานด้านวิทยาศาสตร์ และวิชาชีพและชำระไว้ซึ่งการเก็บบันทึก ด้วย)
- (ข) ถ้าการเข้าไปสู่ฐานข้อมูลหรือระบบของการบันทึกที่มีข้อมูลที่เป็นความลับที่เกี่ยวข้องกับผู้ได้รับบริการทางจิตวิทยา สามารถทำได้โดยบุคคลที่ไม่ได้รับคำยินยอมจากผู้ที่ได้รับบริการ ก็ต่อเมื่อนักจิตวิทยาใช้การจัดวางหรือมีเทคนิคอื่นที่จะหลีกเลี่ยงการระบุบุคคลเอาไว้
- (ค) นักจิตวิทยาอาจวางแผนล่วงหน้าเพื่อเอื้อให้เกิดการส่งมอบข้อมูลอย่างเหมาะสม หรือรักษาสภาพการเป็นความลับของการบันทึกหรือข้อมูลในกรณีที่นักจิตวิทยาถอนออกจากตำแหน่งหรือการปฏิบัตินั้น (มาตรฐาน 3.12 การถูกขัดขวางของบริการทางจิตวิทยา และ 10.09 การแทรกแซงการบำบัด ด้วย)
- 6.03 การไม่เก็บบันทึกเอาไว้ในการบริการที่ไม่ได้ให้คำตอบแทน
- นักจิตวิทยาอาจไม่เก็บบันทึกที่อยู่ในการควบคุมของเขาเอาไว้ เมื่อได้รับการร้องขอหรือเป็นความต้องการจากลูกค้าหรือผู้ป่วยในการบำบัดในกรณีฉุกเฉิน เนื่องจากไม่ได้รับคำตอบแทน
- 6.04 ค่าใช้จ่ายและการจัดแผนทางการเงิน
- (ก) นักจิตวิทยาและผู้รับบริการทางจิตวิทยามีการตกลงยินยอมเรื่องการจัดแจงคำตอบแทน ในความสัมพันธ์ทางวิทยาศาสตร์หรือทางวิชาชีพให้เร็วที่สุดที่เป็นไปได้
- (ข) ค่าใช้จ่ายสำหรับบริการทางจิตวิทยาสอดคล้องกับกฎหมาย
- (ค) นักจิตวิทยาไม่คิดค่าบริการของพวกเขา อย่างไม่ซื่อสัตย์หรือหลอกลวง
- (ง) ถ้าข้อจำกัดของการบริการสามารถคาดการณ์ได้เนื่องจากข้อจำกัดด้านการเงิน สิ่งนี้ควรอภิปรายกับผู้รับบริการเร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ (มาตรฐาน 10.09 การแทรกแซงการบำบัด และ 10.10 การยุติการบำบัด ด้วย)
- (จ) ถ้าผู้รับบริการไม่สามารถจ่ายค่าบริการตามที่ตกลงยินยอมได้ และถ้านักจิตวิทยาตั้งใจจะใช้ตัวแทนในการเก็บเงินหรือวิธีทางกฎหมายในการเก็บค่าใช้จ่าย นักจิตวิทยาต้องแจ้งแก่บุคคลตั้งแต่แรกว่าใช้วิธีการเหล่านั้นจะถูกใช้และให้โอกาสแก่บุคคลในการจ่ายเงินทันที (มาตรฐาน 4.05 การเปิดเผย, 6.03 การไม่เก็บบันทึกเอาไว้ในการบริการที่ไม่ได้ให้คำตอบแทน, และ 10.01 การแจ้งให้แสดงความยินยอมในการบำบัด ด้วย)
- 6.05 การแลกเปลี่ยนกับลูกค้าหรือผู้ป่วย
- การแลกเปลี่ยนเป็นการยอมรับสินค้า บริการ หรือการตอบแทนที่ไม่ใช่เงินจากลูกค้าหรือผู้ป่วย ที่แลกเปลี่ยนกับบริการทางจิตวิทยา นักจิตวิทยาอาจแลกเปลี่ยนได้ก็ต่อเมื่อ (1) ไม่ใช่ลักษณะทางคลินิก (2) การจัดค่าใช้จ่ายไม่ถูกใช้ในทางที่ผิด (มาตรฐาน 3.05 สัมพันธภาพซ้ำซ้อน และ 6.04 ค่าใช้จ่ายและการจัดแผนทางการเงิน ด้วย)
- 6.06 ความถูกต้องในการรายงานให้แก่ผู้ให้การตอบแทน หรือแหล่งให้ทุน

ในการรายงานให้ผู้จ่ายเงินสำหรับบริการหรือแหล่งให้ทุนวิจัย นักจิตวิทยาใช้แนวทางที่เหมาะสมในการรับประกันความถูกต้องของการรายงานถึงลักษณะของการให้บริการหรือการทำวิจัย ค่าใช้จ่าย การคิดค่าบริการ หรือการใช้จ่าย และลักษณะที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ ชื่อของผู้จัด ข้อค้นพบ และการวิเคราะห์ผลที่ได้ (คู่มือมาตรฐาน 4.01 การชำระไว้ซึ่งความลับ, 4.04 ลดการรุกรานความเป็นส่วนตัวให้น้อยที่สุด และ 4.05 การเปิดเผย ด้วย)

6.07 การส่งมอบและค่าใช้จ่าย

เมื่อนักจิตวิทยาจ่าย หรือได้รับค่าใช้จ่าย หรือแบ่งค่าใช้จ่ายกับวิชาชีพอื่น นอกเหนือจากความสัมพันธ์แบบผู้จ้างและลูกจ้างแล้ว การจ่ายเงินในแต่ละครั้งขึ้นอยู่กับค่าบริการที่ได้จัดทำ (คลินิก การให้คำปรึกษา การบริหาร หรืออื่นๆ) และไม่ขึ้นอยู่กับการส่งมอบการใช้จ่ายเพียงอย่างเดียว แล้วไม่มีการให้บริการ (คู่มือมาตรฐาน 3.09 การร่วมมือกับวิชาชีพอื่น ด้วย)

7 การศึกษาและการฝึกฝน

7.01 การจัดหลักสูตรการศึกษาและการฝึกฝน

นักจิตวิทยาที่มีความรับผิดชอบในการจัดหลักสูตรการศึกษาและการฝึกฝน เพื่อหาทางรับประกันว่าหลักสูตรเหล่านี้ถูกสร้างขึ้น โดยให้ความรู้และประสบการณ์ที่เหมาะสม และจัดให้ตรงกับความต้องการของใบประกอบอาชีพ ใบวุฒิบัตร หรือเป้าหมายอื่นๆ ที่ได้อ้างว่าสามารถทำได้จากการเข้าหลักสูตรดังกล่าว (คู่มือมาตรฐาน 5.03 การประชุมปฏิบัติงานหรือโปรแกรมที่ไม่ได้รับวุฒิการศึกษา ด้วย)

7.02 รายละเอียดของหลักสูตรการศึกษาและการฝึกฝน

นักจิตวิทยามีหน้าที่รับผิดชอบในการจัดหลักสูตรการศึกษาและการฝึกฝน เพื่อหาทางรับประกันว่ารายละเอียดของหลักสูตรถูกต้องและเป็นที่ยอมรับกันในปัจจุบัน (รวมถึงการเข้าร่วมในวิชาที่ต้องการในหลักสูตร หรือการปรึกษา การบำบัด กลุ่มประสบการณ์ โครงการให้คำปรึกษา หรือการให้บริการแก่ชุมชนที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตร) รวมถึงจุดมุ่งหมายและวัตถุประสงค์ของการฝึก ค่าเล่าเรียนและผลประโยชน์ และสิ่งที่ต้องการที่พึงพอใจเมื่อสำเร็จการศึกษา ข้อมูลเหล่านี้ต้องทำให้สมาชิกที่สนใจทั้งหมดสามารถหาได้

7.03 ความถูกต้องของการฝึกฝน

(ก) นักจิตวิทยาหาทางที่เหมาะสมเพื่อรับประกันว่าประมวลการสอนถูกต้องโดยคำนึงถึงหัวข้อที่การสอนครอบคลุมเอาไว้ จากการประเมินความก้าวหน้าของการสอน และลักษณะของประสบการณ์ที่ได้จากการสอน มาตรฐานนี้ไม่ได้รวมถึงผู้สอนได้ปรับปรุงเนื้อหาหรือความต้องการเมื่อผู้สอนพิจารณาจำเป็นหรือเหมาะสมในการสอน นักเรียนจะต้องรู้ถึงการปรับปรุงวิธีการสอนนานเพียงพอเพื่อให้พวกเขาสามารถบรรลุเป้าหมายของการสอน (คู่มือมาตรฐาน 5.01 การหลีกเลี่ยงข้อความที่ผิดหรือโกหก ด้วย)

(ข) นักจิตวิทยาแสดงข้อมูลทางจิตวิทยาอย่างถูกต้อง เมื่อเกี่ยวข้องกับการสอนหรือการฝึกฝน (คู่มือมาตรฐาน 2.03 การชำระไว้ซึ่งความสามารถ ด้วย)

7.04 การเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลของนักเรียน

นักจิตวิทยาไม่เรียกร้องให้นักเรียนหรือผู้ที่ถูกฝึกฝนเปิดเผยข้อมูลส่วนบุคคลในกิจกรรมที่เกี่ยวข้องกับหลักสูตรหรือการสอน ทั้งแบบพูดหรือแบบเขียน เกี่ยวกับประวัติทางเพศ ประวัติการถูกทำร้ายหรือทอดทิ้ง ประวัติการบำบัดทางจิตวิทยา และความสัมพันธ์กับพ่อแม่ เพื่อน และคู่แต่งงาน หรือบุคคลที่

- สำคัญ ยกเว้นถ้า (1) เป็นสิ่งอำนวยความสะดวกในหลักสูตรหรือการฝึกฝน โดยได้ระบุอย่างชัดเจนในข้อเรียกร้องจากการสมัครหรือเอกสารที่อยู่ในหลักสูตร (2) ข้อมูลจำเป็นต้องประเมินหรือได้รับเพื่อช่วยเหลือให้นักเรียนผู้ที่มีปัญหาส่วนบุคคลอาจจะถูกตัดสินอย่างมีเหตุผลให้กีดกันพวกเขาออกจากการทำกิจกรรมแบบวิชาชีพหรือการฝึกฝนที่ต้องใช้ความสามารถ หรือก่อให้เกิดภัยคุกคามแก่นักเรียนหรือบุคคลอื่น
- 7.05 การบำบัดแบบรายบุคคลหรือแบบกลุ่มที่จะต้องทำ
- (ก) เมื่อการบำบัดแบบรายบุคคลหรือแบบกลุ่มเป็นความต้องการของ โปรแกรมหรือหลักสูตร นักจิตวิทยาต้องจัดให้โปรแกรมอนุญาตให้นักเรียนในโปรแกรมระดับปริญญาตรี โท หรือเอก มีทางเลือกในการบำบัดกับผู้ประกอบวิชาชีพที่ไม่ได้เข้าร่วม โปรแกรมดังกล่าว (ดูมาตรฐาน 7.02 รายละเอียดของหลักสูตรการศึกษาและการฝึกฝน ด้วย)
- (ข) คณะที่หรือมีแนวโน้มที่จะมีความรับผิดชอบต่อการประเมินผลงานทางวิชาการของนักเรียน ต้องไม่ให้การบำบัดด้วยตนเอง (ดูมาตรฐาน 3.05 สัมพันธภาพซ้ำซ้อน ด้วย)
- 7.06 การประเมินผลงานของนักเรียนหรือผู้ที่ดูแลอยู่
- (ก) ในความสัมพันธ์แบบวิชาการหรือการดูแล นักจิตวิทยาต้องสร้างกระบวนการที่จำเพาะ และเหมาะสมแก่เวลา ในการให้ข้อมูลป้อนกลับแก่นักเรียนหรือผู้ได้รับการดูแล ข้อมูลที่เกี่ยวข้องกับกระบวนการในการประเมิน ต้องจัดให้แก่นักเรียนตั้งแต่การเริ่มการดูแล
- (ข) นักจิตวิทยาประเมินนักเรียนหรือผู้ได้รับการฝึกฝนโดยพื้นฐานของผลงานจริง ที่เกี่ยวข้องหรือถูกสร้างโดยความต้องการของหลักสูตร
- 7.07 สัมพันธภาพทางเพศกับนักเรียนหรือผู้ที่ดูแลอยู่
- นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับสัมพันธภาพทางเพศกับนักเรียนหรือผู้ที่ถูกดูแลที่อยู่ในภาควิชา บริษัทตัวแทน หรือศูนย์ฝึกฝน หรือกับบุคคลที่นักจิตวิทยาต้องหรือมีแนวโน้มที่จะมีอำนาจในการประเมิน (ดูมาตรฐาน 3.05 สัมพันธภาพซ้ำซ้อน ด้วย)
- 8 การวิจัยและการเผยแพร่
- 8.01 การอนุญาตจากสถาบัน
- เมื่อต้องขอรับอนุญาตจากสถาบัน นักจิตวิทยาให้ข้อมูลที่ต้องการเกี่ยวกับข้อเสนองานวิจัยและได้รับการอนุญาตจากสถาบันก่อนทำวิจัย พวกเขาทำวิจัยจากรายละเอียดการวิจัยที่ได้รับอนุญาต
- 8.02 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย
- (ก) เมื่อได้แจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัยตามที่มาตรฐาน 3.10 ต้องการ นักจิตวิทยาแจ้งผู้ร่วมการทดลองเกี่ยวกับ (1) จุดประสงค์ของการวิจัย ระยะเวลาการวิจัยที่คาดการณ์ไว้ และกระบวนการวิจัย (2) สิทธิที่จะปฏิเสธในการเข้าร่วมและการยกเลิกการเข้าร่วมขณะที่ได้เข้าร่วมไปแล้ว (3) ผลที่คาดการณ์เอาไว้เมื่อปฏิเสธหรือยกเลิกการเข้าร่วม (4) ปัจจัยที่คาดการณ์ได้ว่าอาจมีอิทธิพลต่อความเต็มใจที่จะเข้าร่วมการทดลอง เช่น ความเสี่ยงที่เป็นไปได้ ความไม่สบายใจ หรือผลจากการคัดค้านไม่เห็นด้วยในการวิจัย (5) ผลประโยชน์ที่ได้รับจากงานวิจัย (6) ขอบเขตของความลับ (7) สิ่งจูงใจในการเข้าร่วม (8) ใครที่สามารถติดต่อเมื่อมีคำถามเกี่ยวกับการวิจัยและสิทธิในการเข้าร่วมงานวิจัย พวกเขาเปิดโอกาสให้นักศึกษาที่จะเป็นผู้ร่วมการทดลองถามคำถามและให้คำตอบแก่พวกเขา (ดูมาตรฐาน 8.03 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบันทึกเสียงหรือภาพในการวิจัย, 8.05 การยกเว้นการแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย และ 8.07 การหลอกลวงในการวิจัย ด้วย)

- (ข) นักจิตวิทยาที่จัดทำการทดลองที่เกี่ยวข้องกับการใช้การบำบัดในเชิงทดลองควรทำให้ผู้ร่วมการทดลองกระจ่างชัดตั้งแต่เริ่มต้นงานวิจัย (1) ลักษณะการบำบัดในเชิงทดลอง (2) บริการที่อาจจะให้หรือไม่ให้แก่กลุ่มควบคุม ถ้าเห็นควรที่จะแจ้ง (3) วิธีในการจัดคนเข้ากลุ่มทดลองและกลุ่มควบคุม (4) ทางเลือกที่จะบำบัดแบบอื่นที่ผู้ทดลองจัดให้ เมื่อบุคคลไม่อยากจะเข้าร่วมในการวิจัย หรือต้องการที่จะยกเลิกเมื่อการศึกษาได้เริ่มต้นแล้ว และ (5) ค่าตอบแทนที่ให้แก่ผู้ร่วมการทดลองหรือค่าใช้จ่ายของผู้ทดลองเมื่อเข้าร่วม รวมถึงค่าชดเชยจากผู้ร่วมการทดลองหรือผู้สนับสนุนกลุ่มอื่นที่หามาได้ (คู่มือมาตรฐาน 8.02ก การแจ้งให้แสดงคำยินยอม ด้วย)
- 8.03 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบันทึกเสียงหรือภาพในการวิจัย
 นักจิตวิทยาไม่จำเป็นต้องได้รับการแจ้งแสดงคำยินยอมจากผู้ร่วมการวิจัยในการบันทึกภาพหรือเสียงสำหรับเป็นข้อมูล ถ้า (1) การวิจัยประกอบด้วยการศึกษาตามธรรมชาติในที่สาธารณะเพียงอย่างเดียว และการสังเกตไม่ได้ตั้งใจไว้ว่าจะนำบันทึกไปใช้ในวิธีที่สามารถระบุตัวตนของบุคคลหรือก่อให้เกิดอันตราย หรือ (2) การวิจัยถูกสร้างขึ้นโดยมีการหลอกลวง การแสดงคำยินยอมในการบันทึกจะได้รับในช่วงการเปิดเผยความจริง (คู่มือมาตรฐาน 8.07 การหลอกลวงในการวิจัย ด้วย)
- 8.04 ลูกจ้างหรือผู้ช่วย นักเรียน และผู้ร่วมการวิจัยที่เป็นผู้บังคับบัญชา
 (ก) เมื่อนักจิตวิทยาทำวิจัยกับลูกจ้างหรือผู้ช่วย นักเรียน ผู้บังคับบัญชาที่มาเป็นผู้ร่วมการวิจัย นักจิตวิทยาหาทางที่จะปกป้องบุคคลที่จะเป็นผู้ร่วมการวิจัยจากการไม่สามารถมีส่วนร่วมในงานวิจัยหรือยกเลิกการเข้าร่วมงานวิจัยกลางคัน
 (ข) เมื่อการเข้าร่วมการวิจัยเป็นสิ่งที่ต้องการในหลักสูตร หรือเป็นโอกาสในการได้ประโยชน์ในหลักสูตรเพิ่มเติม ผู้ที่จะเข้าร่วมในงานวิจัยต้องได้รับกิจกรรมเป็นทางเลือกอื่นที่ยุติธรรม
- 8.05 การยกเว้นการแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย
 นักจิตวิทยาอาจยกเว้นการแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการวิจัย ในกรณีเหล่านี้เท่านั้น (1) การวิจัยไม่อาจทำนายล่วงหน้าว่าจะทำให้เกิดความไม่พอใจหรืออันตราย และรวมถึง (ก) อยู่ในรูปแบบของ การศึกษา การปฏิบัติการในการศึกษาโดยปกติ หลักสูตรการเรียน หรือวิธีการจัดการในห้องเรียน ที่สามารถทำได้ในสภาพแวดล้อมด้านการศึกษา (ข) แบบสอบถามที่ไม่ระบุชื่อ การสังเกตสภาพธรรมชาติ และการวิจัยจากการรวบรวมเอกสารเก่าเท่านั้น ที่การเปิดเผยของผู้ตอบจะไม่ทำให้ผู้ร่วมการทดลองเกิดอันตรายทั้งทางด้านอาชญากรรมหรือกฎหมาย หรือทำลายชื่อเสียงด้านการเงิน ความสามารถในการถูกจ้างงาน หรือชื่อเสียง และความลับจะต้องถูกปกปิด หรือ (ค) การศึกษาวิจัยที่เกี่ยวข้องกับงานหรือประสิทธิภาพขององค์กรที่ทำในสภาพแวดล้อมในองค์กร ที่ไม่มีความเสี่ยงต่อสภาพการจ้างงาน และความลับของผู้ร่วมการทดลอง ที่ต้องถูกปกปิดเอาไว้ หรือ (2) นอกเหนือจากนี้ ได้รับการอนุญาตจากกฎหมายหรือรัฐหรือข้อบังคับในสถาบัน
- 8.06 การชักชวนให้เป็นผู้ร่วมการวิจัย
 (ก) นักจิตวิทยาสร้างความพยายามอย่างเหมาะสม ในการหลีกเลี่ยงการยื่นข้อเสนอด้านการเงินหรือด้านอื่นๆ ที่มากเกินไปหรือไม่เหมาะสม สำหรับการแลกเปลี่ยนในการร่วมงานวิจัย ที่การแลกเปลี่ยนเหล่านั้นดูเหมือนว่าเป็นการบังคับในการเข้าร่วมการทดลอง

- (ข) เมื่อนำบริการแบบวิชาชีพเป็นข้อเสนอในการเข้าร่วมงานวิจัย นักจิตวิทยาทำให้ ลักษณะของการบริการ รวมถึงความเสี่ยง ข้อบังคับ และข้อจำกัด ชัดเจน (ดูมาตรฐาน 6.05 การแลกเปลี่ยนกับลูกค้า หรือผู้ป่วย ด้วย)
- 8.07 การหลอกลวงในการวิจัย
- (ก) นักจิตวิทยาไม่ทำการศึกษาที่มีการหลอกลวง ยกเว้น พวกเขากำหนดไว้ว่าการใช้เทคนิคการหลอกลวงมีเหตุผลอันสมควรและสำคัญในด้านความก้าวหน้าทางวิทยาศาสตร์ การศึกษา หรือคุณค่าในการประยุกต์ใช้ และไม่มีทางเลือกที่ไม่หลอกลวงที่มีประสิทธิภาพอยู่
- (ข) นักจิตวิทยาไม่หลอกลวงบุคคลที่จะเป็นผู้ร่วมการทดลองเกี่ยวกับการวิจัย ที่อาจทำให้เกิดความเจ็บปวดทางด้านร่างกาย หรือความไม่พึงพอใจด้านอารมณ์อย่างรุนแรง
- (ค) นักจิตวิทยาอธิบายการหลอกลวง ที่เป็นลักษณะของการสร้างการวิจัยและทำการทดลองให้สมบูรณ์ให้แก่ผู้ร่วมการทดลองให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ อาจเป็นตอนสรุปของการเข้าร่วม แต่ไม่เข้าไปกว่าการสรุปผลการรวบรวมข้อมูล และอนุญาตให้ผู้ร่วมการทดลองยกเลิกข้อมูลเหล่านั้น (ดูมาตรฐาน 8.08 การเปิดเผยความจริง ด้วย)
- 8.08 การเปิดเผยความจริง
- (ก) นักจิตวิทยาให้โอกาสแก่ผู้ร่วมการทดลองทันที เมื่อพวกเขาต้องการได้ข้อมูลที่เหมาะสมเกี่ยวกับลักษณะ ผล และข้อสรุปของงานวิจัย และพวกเขาหาทางที่จะแก้ไขการเข้าใจผิดที่ผู้ร่วมการทดลองอาจจะมี ซึ่งเป็นสิ่งนักจิตวิทยาต้องตระหนักไว้
- (ข) ถ้าค่านิยมทางวิทยาศาสตร์หรือมนุษยธรรม เป็นเหตุผลอันสมควรในการให้ข้อมูลล่าช้าหรือต้องหน่วงเหนี่ยวข้อมูลเอาไว้ นักจิตวิทยาหาวิธีการที่เหมาะสมในการลดความเสี่ยงอันตราย
- (ค) เมื่อนักจิตวิทยาเริ่มตระหนักว่ากระบวนการวิจัยอาจทำให้ผู้ร่วมการทดลองเกิดอันตราย พวกเขาหาทางที่จะลดอันตรายให้น้อยที่สุด
- 8.09 การดูแลอย่างมีมนุษยธรรมและการใช้สัตว์ในการวิจัย
- (ก) นักจิตวิทยาได้มา ดูแล ใช้ กำจัดสัตว์ให้สอดคล้องกับกฎหรือข้อบังคับระดับชาติ รัฐ หรือส่วนท้องถิ่น และมาตรฐานวิชาชีพ
- (ข) นักจิตวิทยาที่ถูกฝึกในระเบียบวิธีวิจัยและประสบการณ์ในการดูแลสัตว์ทดลอง ต้องดูแลกระบวนการทั้งหมดที่เกี่ยวข้องกับสัตว์ และมีหน้าที่รับประกัน โดยพิจารณาถึงความสุขสบาย สุขภาพ และการปฏิบัติอย่างมีมนุษยธรรมต่อสัตว์ ให้เหมาะสม
- (ค) นักจิตวิทยารับประกันว่าทุกคนที่ใช้สัตว์ ซึ่งอยู่ภายใต้การดูแลของพวกเขา ได้รับการสอนเกี่ยวกับระเบียบวิธีวิจัย และการดูแล เลี้ยงดู และจัดการกับสัตว์ประเภทที่ใช้ ในขอบเขตของบทบาทที่เหมาะสม (ดูมาตรฐาน 2.05 การให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทน ด้วย)
- (ง) นักจิตวิทยามีความพยายามลดความไม่สบาย การดิ้นรน การเจ็บป่วย หรือความเจ็บของสัตว์ทดลองให้น้อยที่สุด
- (จ) นักจิตวิทยาใช้กระบวนการต่างๆ ให้สัตว์ประสบกับความเจ็บ ความเครียด หรือไม่ให้ในสิ่งที่จำเป็นสำหรับชีวิต (เช่น อุดอาหาร) เมื่อไม่มีวิธีอื่นและเป้าหมายให้เหตุผลที่เหมาะสมเกี่ยวกับความก้าวหน้าในด้านวิทยาศาสตร์ การศึกษา หรือค่านิยมในการประยุกต์ใช้ เท่านั้น

- (ก) นักจิตวิทยาใช้กระบวนการผ่าตัดโดยวางยาสลบอย่างเหมาะสม และใช้เทคนิคเพื่อหลีกเลี่ยงการติดเชื้อและลดความเจ็บปวดระหว่างหรือหลังการผ่าตัดให้น้อยที่สุด
 - (ข) เมื่อเป็นสิ่งที่เหมาะสมในการทำให้สัตว์เสียชีวิต นักจิตวิทยาทำอย่างรวดเร็ว โดยใช้ความพยายามลดความเจ็บด้วยวิธีการที่ได้รับการยอมรับ
- 8.10 การรายงานผลการวิจัย
- (ก) นักจิตวิทยาไม่ปลอมแปลงข้อมูล (คูมาตรฐาน 5.01ก การหลีกเลี่ยงข้อความที่ผิดหรือ โทกหก ด้วย)
 - (ข) ถ้านักจิตวิทยาพบว่ามีความผิดพลาดอย่างเด่นชัดในงานที่เผยแพร่ออกไป ต้องพยายามหาทางแก้ไขข้อผิดพลาดเหล่านั้น โดยแก้สิ่งที่ผิด ถอนคำพูด ระบุข้อผิดพลาดในสิ่งตีพิมพ์ หรือวิธีการอื่นที่เหมาะสมแล้วที่สามารถเผยแพร่ออกไปได้
- 8.11 การลอกผลงาน
- นักจิตวิทยาไม่นำส่วนประกอบจากงานหรือข้อมูลของคนอื่น ถึงแม้ว่าจะอ้างถึงงานหรือข้อมูลของผู้อื่นเป็นครั้งคราว
- 8.12 การเผยแพร่ชื่อเสียง
- (ก) นักจิตวิทยาได้รับหน้าที่และชื่อเสียง รวมถึงการลงชื่อเป็นผู้แต่ง เฉพาะงานที่พวกเขาได้ทำจริง หรือเป็นสิ่งที่พวกเขาพัฒนาให้ดีขึ้น เท่านั้น (คูมาตรฐาน 8.12ข การเผยแพร่ชื่อเสียง ด้วย)
 - (ข) การเป็นผู้แต่งหลักหรือชื่อจากการเผยแพร่อื่นๆ สะท้อนให้เห็นถึงการสนับสนุนงานทางวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพที่แต่ละบุคคลได้มีส่วนเกี่ยวข้อง โดยไม่คำนึงเพียงแค่สถานะที่เกี่ยวข้อง การครอบครองตำแหน่งในสถาบัน เช่น หัวหน้าภาค เท่านั้น สิ่งเหล่านี้ไม่ใช่เหตุผลเพียงพอสำหรับการใส่ชื่อเป็นผู้แต่ง การสนับสนุนงานวิจัยหรืองานเขียนที่เผยแพร่ เพียงเล็กน้อยให้แจ้งไว้อย่างเหมาะสม เช่น หมายเหตุที่อยู่ท้ายหน้าหนังสือ หรือข้อความแนะนำ
 - (ค) นักเรียนเป็นมีรายชื่อเป็นผู้แต่งหลักของบทความที่มีผู้แต่งหลายคน โดยเนื้อความมาจากวิทยานิพนธ์ระดับดุษฎีบัณฑิตอย่างมาก อาจารย์ที่ปรึกษาในคณะอภิปรายเรื่องการลงชื่อผู้แต่งกับนักเรียนให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ รวมถึงกระบวนการวิจัยและการเผยแพร่ทั้งหมด ยกเว้นในสถานการณ์ที่เป็นข้อยกเว้น (คูมาตรฐาน 8.12ข การเผยแพร่ชื่อเสียง ด้วย)
- 8.13 การคัดลอกการเผยแพร่ข้อมูล
- นักจิตวิทยาไม่เผยแพร่ข้อมูลดั้งเดิมที่ได้เผยแพร่มาก่อนหน้านี้แล้ว สิ่งนี้ไม่รวมถึงการตีพิมพ์ข้อมูลอีกครั้งเมื่อพวกเขาทำโดยได้รับการยอมรับอย่างเหมาะสม
- 8.14 การแบ่งปันข้อมูลการวิจัยเพื่อยืนยันความถูกต้อง
- (ก) หลังจากผลการวิจัยได้ถูกตีพิมพ์แล้ว นักจิตวิทยาไม่หวงเหี่ยวข้อมูลเอาไว้ เมื่อการสรุปของพวกเขา มีการตั้งข้อสงสัยจากนักวิชาชีพที่มีความสามารถ ซึ่งต้องการพิสูจน์คำกล่าวอ้างที่มีหลักฐานผ่านการวิเคราะห์อีกครั้ง หรือผู้ที่ต้องการใช้ข้อมูลเหล่านั้นแค่เพียงเพื่อวัตถุประสงค์นั้น นักจิตวิทยาต้องจัดข้อมูลซึ่งสามารถปกป้องความลับของผู้ร่วมการทดลองได้ และถ้าสิทธิทางกฎหมายที่เกี่ยวข้องกับความเป็นเจ้าของของข้อมูลไม่กีดกันการเผยแพร่ มาตรฐานนี้ไม่กีดกันความต้องการของนักจิตวิทยาให้กลุ่มหรือบุคคลเหล่านั้นรับผิดชอบสำหรับค่าใช้จ่ายที่เกี่ยวข้องกับการให้ข้อมูล

- (ข) นักจิตวิทยาผู้ร้องขอข้อมูลจากนักจิตวิทยาคนอื่นเพื่อไปพิสูจน์คำกล่าวอ้างที่มีหลักฐาน ผ่านการวิเคราะห์อีกครั้ง ใช้ข้อมูลที่ได้รับการแบ่งปันเพื่อวัตถุประสงค์ที่ได้ประกาศไว้แล้ว นักจิตวิทยาผู้ร้องขอได้รับคำยินยอมเป็นลายลักษณ์อักษรก่อนที่จะใช้ข้อมูลไปในแนวทางอื่นทุกครั้ง

8.15 ผู้ทบทวน

นักจิตวิทยาทบทวนสิ่งต่างๆ ที่ได้รับการเสนอมา สำหรับการนำเสนอ การเผยแพร่ การอนุญาต หรือการนำเสนองานวิจัย ให้วิจารณ์โดยเคารพการเป็นความลับของ และความเป็นเจ้าของข้อมูลเหล่านั้นของบุคคลที่ได้เสนอ

9 การประเมิน

9.01 พื้นฐานสำหรับการประเมิน

- (ก) นักจิตวิทยาทำให้ข้อคิดเห็นที่อยู่ในคำแนะนำ รายงาน และข้อความวินิจฉัยหรือประเมิน รวมถึงการพิสูจน์ในศาล มีพื้นฐานจากข้อมูลหรือเทคนิคที่เพียงพอในการพิสูจน์ข้อค้นพบของพวกเขา (ดูมาตรฐาน 2.04 พื้นฐานการตัดสินใจในทางวิทยาศาสตร์และวิชาชีพ ด้วย)
- (ข) ยกเว้นที่ระบุไว้ใน 9.01ค นักจิตวิทยาให้ข้อคิดเห็นเกี่ยวกับลักษณะทางจิตวิทยาของแต่ละบุคคล เฉพาะหลังจากที่พวกเขาได้ทำการทดสอบแก่บุคคลเพียงพอที่จะสนับสนุนคำกล่าวหรือข้อสรุป ถ้าใช้ความพยายามอย่างเหมาะสมแล้ว การทดสอบไม่สามารถนำไปใช้ได้จริง นักจิตวิทยาจะไปถึงความพยายามที่พวกเขาได้ทำ และผลของความพยายามเหล่านั้น แล้วทำให้ระงับข้อสงสัยถึงผลกระทบของข้อมูลที่กำลังจะตัดสินถึงความเที่ยงและความตรงของข้อคิดเห็นของพวกเขา และจำกัดลักษณะหรือขอบเขตของข้อสรุปและคำแนะนำให้เหมาะสม (ดูมาตรฐาน 2.01 ขอบเขตของความสามารถ และ 9.06 การแปรความหมายของการประเมิน ด้วย)
- (ค) เมื่อนักจิตวิทยา ทำรายงานทบทวนการบันทึกจากการประเมิน หรือการให้คำปรึกษา หรือการดูแล และการทดสอบของแต่ละบุคคลไม่ได้จำเป็นสำหรับการให้ข้อคิดเห็น นักจิตวิทยาอธิบายถึงสิ่งเหล่านี้และแหล่งของข้อมูลที่พวกเขาใช้ในการสรุปหรือแนะนำ

9.02 การใช้การประเมิน

- (ก) นักจิตวิทยาจัดการ ปรับปรุง ให้คะแนน ตีความ หรือใช้เทคนิคการประเมิน การสัมภาษณ์ การทดสอบ หรือเครื่องมือแต่ละวิธี เพื่อจุดประสงค์ที่เหมาะสมในแง่ของการวิจัย หรือให้มีหลักฐานของประโยชน์และความเหมาะสมในการนำเทคนิคไปใช้
- (ข) นักจิตวิทยาใช้เครื่องมือประเมิน ที่ความตรงและความเที่ยงได้ระบุเอาไว้ ในการใช้สำหรับสมาชิกในประชากรที่ได้รับการทดสอบ เมื่อความตรงหรือความเที่ยงของเครื่องมือไม่ได้ระบุเอาไว้ นักจิตวิทยาอธิบายถึงจุดเด่นและข้อจำกัดของผลและการตีความของการทดสอบ
- (ค) นักจิตวิทยาใช้วิธีการประเมินให้เหมาะสมกับความชอบในการใช้ภาษา และความสามารถของแต่ละบุคคล ถ้าการใช้ภาษาอื่นไม่ได้เกี่ยวข้องกับวัตถุประสงค์ในการประเมินมากกว่า

9.03 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการประเมิน

- (ก) นักจิตวิทยาได้รับการแสดงคำยินยอมสำหรับการประเมิน หรือการให้บริการวินิจฉัย จากที่ได้อธิบายไว้ในมาตรฐาน 3.10 การแจ้งให้แสดงคำยินยอม ยกเว้นเมื่อ (1) การทดสอบเป็นคำสั่งในทางกฎหมายหรือข้อบังคับของรัฐ (2) การแจ้งให้แสดงคำยินยอมได้ถูกแสดงเป็นนัยแล้ว เพราะการทดสอบถูกทำเป็นกิจวัตรในกิจกรรมการศึกษา ในสถาบัน หรือในองค์กร (เช่น เมื่อผู้ร่วมการทดลองยอมรับอย่าง

เต็มใจในการประเมินเมื่อสมัครเข้าทำงาน) หรือ (3) วัตถุประสงค์หนึ่งของการทดสอบคือประเมินความสามารถในการตัดสินใจ การแจ้งให้แสดงคำยินยอมรวมถึงการอธิบายถึงลักษณะและวัตถุประสงค์ของการประเมิน ค่าธรรมเนียม ความเกี่ยวข้องกับกลุ่มที่สาม และขอบเขตของความลับ และควรให้โอกาสที่เพียงพอสำหรับการถามคำถามและได้รับคำตอบของลูกค้ำหรือผู้ป่วย

- (ข) นักจิตวิทยาแจ้งบุคคลที่มีความสามารถในการแสดงคำยินยอมอย่างน่าสงสัย ที่แสดงคำยินยอมหรือสำหรับผู้ที่การทดสอบเป็นคำสั่งจากกฎหมายหรือข้อบังคับของรัฐ เกี่ยวกับลักษณะและจุดมุ่งหมายของบริการการประเมินที่ได้เสนอ ใช้ภาษาที่ผู้ที่ได้รับการประเมินสามารถเข้าใจได้
- (ค) นักจิตวิทยาที่ใช้บริการจากผู้ตีความการประเมิน ได้รับการแสดงคำยินยอมจากลูกค้ำหรือผู้ป่วยที่จะใช้ผู้ตีความผู้นั้น รับผิดชอบต่อความลับของผลการทดสอบและรักษาความปลอดภัยของการวัด และรวมถึงในข้อแนะนำ การรายงาน และข้อความวินิจฉัยหรือประเมิน รวมถึงพิสูจน์ในศาล อภิราชเรื่องข้อจำกัดทั้งหมดของข้อมูลที่รับ (คู่มือมาตรฐาน 2.05 การให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทน, 4.01 การเข้ารหัสไว้ซึ่งความลับ, 9.01 พื้นฐานการประเมิน, 9.06 การแปรความหมายของการประเมิน และ 9.07 การประเมินโดยผู้ที่ไม่มีความเชี่ยวชาญ ด้วย)

9.04 การเปิดเผยข้อมูลในการทดสอบ

- (ก) ในคำศัพท์ ข้อมูลการทดสอบ หมายถึง คะแนนดิบและคะแนนที่อยู่ในมาตรวัดแบบต่อเนื่อง การตอบสนองของลูกค้ำหรือผู้ป่วยต่อคำถามหรือสิ่งเร้าของแบบทดสอบ และการจัดบันทึกหรือการบันทึกของนักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับคำกล่าวและพฤติกรรมของลูกค้ำหรือผู้ป่วยระหว่างการทดสอบ ส่วนของวัสดุการทดสอบที่เป็นการตอบสนองของลูกค้ำหรือผู้ป่วยจัดให้รวมอยู่ในคำนิยามของข้อมูลการทดสอบด้วย จากการมอบให้ลูกค้ำหรือผู้ป่วย นักจิตวิทยาให้ข้อมูลการทดสอบแก่ลูกค้ำหรือผู้ป่วยหรือบุคคลอื่นที่ระบุในการมอบ นักจิตวิทยาอาจจะหยุดการมอบข้อมูลการทดสอบเพื่อที่จะปกป้องลูกค้ำ ผู้ป่วย หรือบุคคลอื่นจากอันตรายที่ชัดเจน หรือการนำไปใช้ในทางที่ผิด หรือการตีความข้อมูลหรือการทดสอบผิด จดจำไว้ว่ามีหลายกรณี ที่ต้องมอบข้อมูลที่เป็นความลับในสถานการณ์ที่ถูกบังคับโดยกฎหมาย (คู่มือมาตรฐาน 9.11 การรักษาความลับของแบบทดสอบ ด้วย)
- (ข) เมื่อไม่มีการมอบให้แก่ลูกค้ำหรือผู้ป่วย นักจิตวิทยาให้ข้อมูลการทดสอบเฉพาะเมื่อเป็นความต้องการของกฎหมายหรือคำสั่งจากศาล

9.05 การสร้างแบบทดสอบ

นักจิตวิทยาผู้พัฒนาแบบวัดหรือเทคนิคการประเมินอื่น ใช้กระบวนการในการวัดทางจิตวิทยาที่เหมาะสมและเป็นความรู้ทางวิทยาศาสตร์หรือวิชาชีพในปัจจุบัน สำหรับการออกแบบเครื่องมือ การทำให้เป็นมาตรฐาน การทำให้ถูกต้อง การลดหรือการขจัดอคติ รวมถึงข้อแนะนำสำหรับการใช้

9.06 การแปรความหมายของการประเมิน

เมื่อแปรความหมายผลการประเมิน รวมถึงการแปรความโดยอัตโนมัติ นักจิตวิทยาใส่ใจถึงวัตถุประสงค์ของการประเมิน เช่นเดียวกับปัจจัยในการทดสอบอันหลากหลาย ความสามารถในการทำแบบทดสอบ และลักษณะอื่นๆ ของบุคคลที่ถูกประเมิน เช่น ความแตกต่างด้านสถานการณ์ แต่ละบุคคล ภาษา และวัฒนธรรม ที่อาจจะส่งผลกระทบต่อตัดสินของนักจิตวิทยาหรือลดความถูกต้องของการแปรความหมาย พวกเขาชี้ให้เห็นถึงข้อจำกัดที่สำคัญในการแปรความหมายของพวกเขา (คู่มือมาตรฐาน 2.01 ข และ ค ขอบเขตของความสามารถ และ 3.01 การแบ่งแยกอย่างไม่ยุติธรรม ด้วย)

- 9.07 การประเมินโดยผู้ที่ไม่มีความเชี่ยวชาญ
 นักจิตวิทยาไม่ส่งเสริมการใช้เทคนิคการประเมินทางจิตวิทยาที่ทำโดยผู้ที่ไม่มีความเชี่ยวชาญ ยกเว้นแต่เมื่อการใช้เหล่านั้นถูกกระทำเพื่อจุดประสงค์ในการฝึกฝน โดยมีการดูแลอย่างเหมาะสม (ดูมาตรฐาน 2.05 การให้ผู้อื่นทำหน้าที่แทน ด้วย)
- 9.08 แบบทดสอบและผลของแบบทดสอบที่ลำเอียง
 (ก) นักจิตวิทยาไม่นำการประเมินหรือการตัดสินใจแทรกแซง หรือคำแนะนำสำหรับข้อมูล หรือผลการทดสอบ ที่ลำเอียงสำหรับวัตถุประสงค์บางอย่าง มายึดถือเป็นหลัก
 (ข) นักจิตวิทยาไม่ยึดถือการตัดสินใจหรือข้อแนะนำจากการวัดและการทดสอบที่ลำเอียงและไม่เป็นประโยชน์สำหรับวัตถุประสงค์บางอย่าง
- 9.09 การให้คะแนนทดสอบและการให้บริการแปลความหมาย
 (ก) นักจิตวิทยาผู้เสนอการให้บริการประเมินหรือให้คะแนนกับนักวิชาชีพคนอื่น อธิบายวัตถุประสงค์ ค่าปกติ ความตรง ความเที่ยง และการนำกระบวนการดังกล่าวไปประยุกต์ใช้ หรือคุณสมบัติพิเศษใดๆ ที่สามารถนำไปประยุกต์ใช้ได้อย่างถูกต้อง
 (ข) นักจิตวิทยาเลือกการบริการให้คะแนนหรือแปลความหมาย (รวมถึงบริการโดยอัตโนมัติ) บนพื้นฐานของหลักฐานความตรงของโปรแกรมและกระบวนการ เช่นเดียวกับการพิจารณาอย่างเหมาะสมในด้านอื่นๆ (ดูมาตรฐาน 2.01 ข และ ค ขอบเขตของความสามารถ ด้วย)
 (ค) นักจิตวิทยารักษาความรับผิดชอบสำหรับการประยุกต์ใช้ การแปลความหมาย การใช้เครื่องมือ การประเมิน อย่างเหมาะสม ไม่ว่าจะพวกเขาจะให้คะแนนและตีความการทดสอบดังกล่าวด้วยตนเอง หรือให้บริการจากผู้อื่นหรือเครื่องมืออัตโนมัติ
- 9.10 การอธิบายผลการประเมิน
 ไม่คำนึงว่าการให้คะแนนและการตีความจะทำโดยนักจิตวิทยา ลูกจ้าง ผู้ช่วย เครื่องอัตโนมัติ หรือคนอื่นที่อยู่ในบริการ นักจิตวิทยาหาทางที่เหมาะสมที่จะรับประกันการอธิบายผลการทดสอบที่ให้แก่แต่ละบุคคล และเป็นตัวแทนของผู้ให้การทดสอบอย่างแน่ชัด ถ้าลักษณะของความสัมพันธ์ไม่กีดกันการให้คำอธิบายผลการทดสอบ (เช่น การให้คำปรึกษาแก่องค์กรบางองค์กร ลักษณะก่อนการว่าจ้าง หรือการคัดคนเพื่อความปลอดภัย หรือการประเมินทางกฎหมาย) ข้อเท็จจริงควรได้รับการอธิบายให้กระจ่างแก่บุคคลที่ได้รับการประเมินตั้งแต่แรกเริ่ม
- 9.11 การรักษาความลับของแบบทดสอบ
 ในคำศัพท์ วัสดุการทดสอบ หมายถึง คู่มือ เครื่องมือ วิธีการประพฤติกปฏิบัติ และคำถามหรือสิ่งเร้าในการทดสอบ และไม่รวมถึงข้อมูลการทดสอบ ที่ได้นิยามไปแล้วในมาตรฐาน 9.04 การเปิดเผยข้อมูลในการทดสอบ นักจิตวิทยาใช้ความพยายามอย่างเหมาะสมที่จะรักษาความสมบูรณ์และความลับของวัสดุการทดสอบ และเทคนิคการประเมินอื่นๆ ให้สอดคล้องกับกฎหมายและหน้าที่ในสัญญา และในวิธีที่ปฏิบัติตามมาตรฐานจรรยาบรรณ
- 10 การบำบัด
- 10.01 การแจ้งให้แสดงคำยินยอมในการบำบัด
 (ก) เมื่อได้รับการแสดงคำยินยอมในการบำบัดตามที่ได้กล่าวไว้ในมาตรฐาน 3.10 การแจ้งให้แสดงการยินยอม นักจิตวิทยาแจ้งให้ลูกค้าหรือผู้ป่วยให้เร็วที่สุดเท่าที่เป็นไปได้ในความสัมพันธ์เชิงบำบัด

เกี่ยวกับลักษณะและแนวทางในการบำบัดที่คาดว่าจะเกิดขึ้น ค่าธรรมเนียม ความเกี่ยวข้องกับกลุ่มที่สาม และขอบเขตของความลับ และให้โอกาสอย่างเพียงพอที่ลูกค้าหรือผู้ป่วยถามคำถามและได้รับคำตอบ (คู่มือมาตรฐาน 4.02 อภิปรายเรื่องขอบเขตของความลับ และ 6.04 ค่าใช้จ่ายและการจัดแผนทางการเงิน ด้วย)

- (ข) เมื่อได้รับการแสดงคำยินยอมโดยไม่ได้ใช้การบำบัดด้วยเทคนิคและกระบวนการที่ได้รับการยอมรับโดยทั่วไป นักจิตวิทยาแจ้งลูกค้าหรือผู้ป่วยทราบถึงลักษณะการบำบัดที่ได้รับการพัฒนาขึ้น ความเสี่ยงที่เป็นไปได้ที่อาจจะเกิด ทางเลือกการบำบัดแบบอื่นที่สามารถจัดได้ และลักษณะที่เขาสามารถตัดสินใจว่าเข้าร่วมได้หรือไม่ได้ (คู่มือมาตรฐาน 2.01 จ ขอบเขตของความสามารถ และ 3.10 การแจ้งให้แสดงคำยินยอม ด้วย)
- (ค) เมื่อนักบำบัดเป็นผู้ฝึกหัดและมีความรับผิดชอบทางกฎหมายสำหรับการบำบัดที่มีผู้ดูแลอยู่ ลูกค้าหรือผู้ป่วยถูกแจ้งจากผู้บำบัดว่าอยู่ในการฝึกฝน หรือได้รับการดูแล และให้ชื่อของผู้ดูแล โดยให้เป็นส่วนหนึ่งของกระบวนการแจ้งให้แสดงคำยินยอม

10.02 การบำบัดที่เกี่ยวข้องกับคู่สมรสหรือครอบครัว

- (ก) เมื่อนักจิตวิทยาขอรับที่จะให้บริการแก่บุคคลหลายคนที่มีความสัมพันธ์ซึ่งกันและกัน (เช่น คู่สามีภรรยา บุคคลที่มีความสำคัญ หรือพ่อแม่และลูก) พวกเขาต้องพยายามทำให้กระจ่างชัดตั้งแต่เริ่มต้นถึง (1) ใครเป็นลูกค้าหรือผู้ป่วย และ (2) ความสัมพันธ์ที่นักจิตวิทยาจะให้แก่แต่ละบุคคล การทำให้กระจ่างชัดนี้รวมถึงบทบาทของนักจิตวิทยาและบริการที่จัดให้หรือข้อมูลที่จะได้รับ (คู่มือมาตรฐาน 4.02 อภิปรายเรื่องขอบเขตของความลับ ด้วย)
- (ข) ถ้าเริ่มเด่นชัดว่านักจิตวิทยาอาจถูกเรียกให้แสดงบทบาทที่มีแนวโน้มที่จะขัดแย้งกัน (เช่น นักบำบัดครอบครัวและเป็นผู้รู้เห็นเหตุการณ์ในกระบวนการหย่าร้าง) นักจิตวิทยาหาทางที่เหมาะสมเพื่อที่จะทำให้กระจ่าง และแก้ไข หรือถอนตัวจากบทบาทอย่างเหมาะสม (คู่มือมาตรฐาน 3.05c สัมพันธภาพซ้ำซ้อน ด้วย)

10.03 การบำบัดแบบกลุ่ม

นักจิตวิทยาให้บริการแก่บุคคลหลายคนในสภาพการณ์แบบกลุ่ม พวกเขาบรรยายตั้งแต่เริ่มต้นถึงบทบาทและความรับผิดชอบของสมาชิกทุกคน และขอบเขตของความลับ

10.04 การให้การบำบัดที่กระทำโดยผู้อื่น

ในการตัดสินใจว่าจะเสนอหรือให้บริการแก่บุคคลที่ได้รับการบริการทางสุขภาพจิตจากที่อื่นอยู่แล้วหรือไม่ นักจิตวิทยาพิจารณาอย่างถี่ถ้วนในประเด็นการบำบัดและสวัสดิภาพของลูกค้าหรือผู้ป่วยที่อาจเกิดขึ้น นักจิตวิทยาอภิปรายประเด็นเหล่านี้กับลูกค้าหรือผู้ป่วย หรือบุคคลที่มีอำนาจทางกฎหมายในนามของลูกค้าหรือผู้ป่วย เพื่อที่จะลดความเสี่ยงในความลับสนหรือความขัดแย้งให้น้อยที่สุด ปรึกษากับผู้ให้บริการคนอื่นเมื่อเหมาะสม และดำเนินการระมัดระวังและตระหนักถึงความอ่อนไหวของประเด็นการบำบัด

10.05 ความสนิทสนมทางเพศกับลูกค้าหรือผู้ป่วยในปัจจุบัน

นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องในความสนิทสนมทางเพศกับลูกค้าหรือผู้ป่วยในปัจจุบัน

10.06 ความสนิทสนมทางเพศกับญาติหรือบุคคลสำคัญของลูกค้าหรือผู้ป่วยในปัจจุบัน

นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องในความสัมพันธ์ทางเพศกับบุคคลที่พวกเขาเชื่อว่ามีความสัมพันธ์ใกล้ชิด เป็น ผู้ปกครอง หรือบุคคลที่สำคัญของลูกคำหรือผู้ป่วยปัจจุบัน นักจิตวิทยาไม่ยุติการบำบัดเมื่อเกี่ยวข้องกับ มาตรฐานนี้

10.07 การบำบัดคู่ครองคนเก่า

นักจิตวิทยาไม่ยอมรับการบำบัดแก่ลูกคำหรือผู้ป่วยที่เคยมีความสัมพันธ์ทางเพศกับนักจิตวิทยามาแล้ว

10.08 ความสัมพันธ์ทางเพศกับลูกคำหรือผู้ป่วยในอดีต

- (ก) นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศกับคนที่เคยเป็นลูกคำหรือผู้ป่วยอย่างน้อยสองปี หลังจากได้หยุดหรือยุติการบำบัด
- (ข) นักจิตวิทยาไม่เกี่ยวข้องกับความสัมพันธ์ทางเพศกับคนที่เคยเป็นลูกคำหรือผู้ป่วยแม้แต่หลังจาก ช่วงเวลาสองปี ยกเว้นในสถานการณ์ที่ผิดปกติอย่างมาก นักจิตวิทยาที่เกี่ยวข้องกับกิจกรรมเหล่านี้ หลังจากการหยุดหรือยุติการบำบัดสองปี และไม่มี การติดต่อเชิงเพศกับคนที่เคยเป็นลูกคำหรือผู้ป่วย ซึ่งทำให้เกิดภาระที่ต้องพิสูจน์ให้เห็นว่าไม่ได้ใช้ความสัมพันธ์เชิงวิชาชีพในทางที่ผิด ในแง่ของปัจจัย ที่เกี่ยวข้องทั้งหมด รวมถึง (1) ประมาณเวลาที่ได้ผ่านไปตั้งแต่การบำบัดได้ยุติลง (2) ลักษณะ ช่วงเวลา และความเข้มข้นของการบำบัด (3) สภาพการณ์เมื่อยุติการบำบัด (4) ประวัติส่วนบุคคลของ ลูกคำหรือผู้ป่วย (5) สภาพทางจิตใจในปัจจุบันของลูกคำหรือผู้ป่วย (6) ความเป็นไปได้ที่จะเกิด ผลกระทบที่ไม่ดีต่อลูกคำหรือผู้ป่วย และ (7) คำกล่าวหรือการกระทำใดที่ได้ทำโดยนักบำบัดระหว่าง ช่วงของการบำบัดที่แนะนำหรือชักชวนให้เป็นไปได้ที่จะเกิดความสัมพันธ์ทางเพศหรือเกี่ยวกับรัก ใครงกับลูกคำหรือผู้ป่วย หลังจากที่มีการบำบัดยุติแล้ว (ดูมาตรฐาน 3.05 สัมพันธภาพซ้ำซ้อน ด้วย)

10.09 การแทรกแซงการบำบัด

เมื่อได้เข้าสู่ความสัมพันธ์เชิงลูกจ้างหรือสัญญา นักจิตวิทยาพยายามอย่างเหมาะสมที่จะให้ความมั่นคงที่ เป็นระบบและเหมาะสมเกี่ยวกับหน้าที่ความรับผิดชอบในการดูแลลูกคำหรือผู้ป่วยในเหตุการณ์ที่ ความสัมพันธ์เชิงลูกจ้างหรือสัญญายุติลง ด้วยความเอาใจใส่อย่างขยันขันแข็งที่จะให้แก่สวัสดิภาพของลูกคำ หรือผู้ป่วย (ดูมาตรฐาน 3.12 การถูกขัดขวางของบริการทางจิตวิทยา ด้วย)

10.10 การยุติการบำบัด

- (ก) นักจิตวิทยายุติการบำบัดเมื่อเริ่มกระง่างชัดเจนแล้วว่าลูกคำหรือผู้ป่วยไม่ต้องการบริการอีกต่อไป หรือ เป็นไปได้ที่จะไม่ได้รับผลตอบแทน หรืออาจเป็นอันตรายถ้าให้บริการต่อไป
- (ข) นักจิตวิทยาอาจยุติการบำบัดเมื่อคุกคามหรือทำอันตรายแก่ลูกคำหรือผู้ป่วยหรือบุคคลอื่นที่ลูกคำหรือ ผู้ป่วยมีความสัมพันธ์ด้วย
- (ค) ยกเว้นแต่ถูกกีดกันโดยการกระทำของลูกคำหรือผู้ป่วย หรือกลุ่มที่สามที่เป็นผู้จ่าย ก่อนที่จะยุติ นักจิตวิทยาให้บริการปรึกษาก่อนยุติการบำบัด และแนะนำผู้ให้บริการอื่นเป็นทางเลือกเมื่อเห็นว่า เหมาะสม

ประวัติและวันที่มีผลในการใช้ในข้อความด้านท้าย

หลักจรรยาบรรณของ APA ฉบับนี้ได้ถูกสร้างโดยสภาผู้แทนของสมาคมจิตวิทยาแห่งอเมริการะหว่าง การประชุมในวันที่ 21 สิงหาคม พ.ศ. 2545 และใช้จริงตั้งแต่วันที่ 1 มิถุนายน พ.ศ. 2546 ข้อซักถามเกี่ยวกับเนื้อหา หรือการตีความเกี่ยวกับหลักจรรยาบรรณของ APA ควรแจ้งให้แก่ผู้อำนวยการ สำนักงานจรรยาบรรณ สมาคม

จิตวิทยาแห่งอเมริกา 750 First Street, NE, Washington, DC 20002-4242 หลักจรรยาบรรณและข้อมูลที่เกี่ยวข้องสามารถหาได้ในเว็บไซต์ของ APA, <http://www.apa.org/ethics>. มาตรฐานในหลักจรรยาบรรณนี้จะถูกใช้เพื่อตัดสินคำร้องที่เป็นข้อกล่าวหาที่เกิดขึ้นในช่วงระหว่างหรือหลังจากวันที่ประกาศใช้ คำร้องที่เกี่ยวข้องกับหลักที่เกิดขึ้นก่อนวันที่ประกาศใช้จะพิจารณาด้วยหลักจรรยาบรรณฉบับที่มีผลในเวลาที่การกระทำได้เกิดขึ้น